

MOCCADOR 7

informatiu per la lluita antimilitarista

DIP. LRG. B-1292-87

Casal de la Pau - c/. Cervantes, 2 08002-BARCELONA

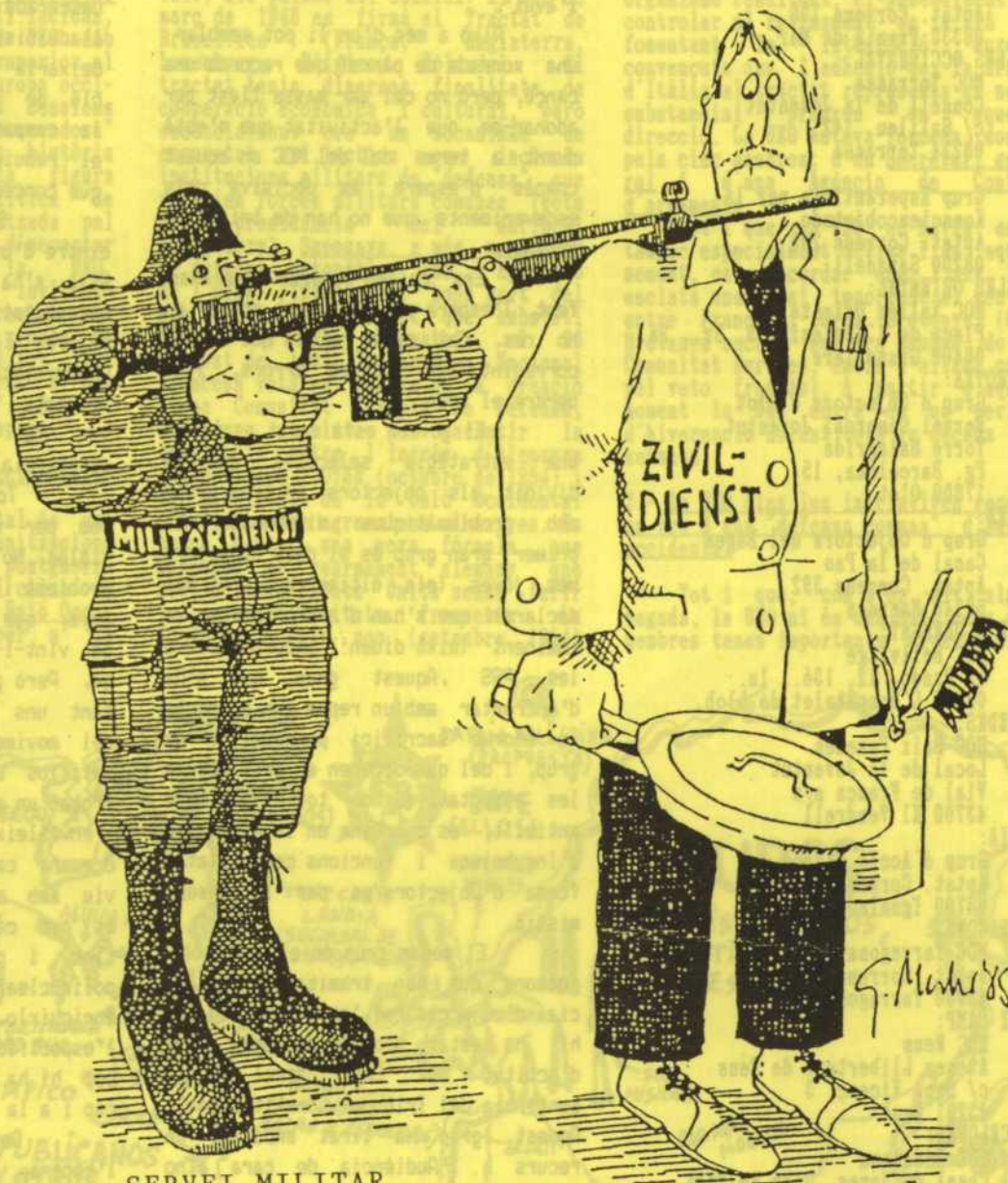
t. 318 39 94

juliol 88 150 ptes.

SUMARI:

Editorial	2
L'ingrés espanyol a l'UEO	3/5
Insubmissió	6/7
Internacional	8/9
Reobjecció	10/12
"Hasañas bélicas"	13

Accions	14/15
La Plana	16/17
Debats	17/19
Juguem net	20
Full vinculació	21
Biblioteca/Material	22
Ateneu Llibertari de Granollers ...	23

SERVEI MILITAR

SERVEI SUBSTITUTORI

L'INGRÉS ESPANYOL A LA U.E.O.

COMARQUES DE Ponent:

Consell de la Joventut
Edifici l'Escorxador Vell
c/ Lluís Companys s/n
25003 LLEIDA

EMPORDÀ:

MOC L'Escala
Aptat. Correus, 37
17130 L'Escala

MARESME:

MOC Premià
Aptat. Correus 100
08330 Premià de Mar

VALLES OCCIDENTAL:

MOC Terrassa
Consell de la Joventut
c/ Galileu, 142
08224 Terrassa

Grup Esperantista per la
Konsciencobjetado.
Aptat. Correus 290
08200 Sabadell

VALLES ORIENTAL:

MOC Vallès Oriental
Plaça de l'Església, 9, 3r., 2a.
08400 Granollers

GARROTXA:

Grup d'Objectors d'Olot
Servei Comarcal Joventut
Torre Malagrida
Pg. Barcelona, 15
17800 Olot

BAGES:

Grup d'Objectors del Bages
Casal de la Pau
Aptat. Correus 392
08240 Manresa

BAIX LLOBREGAT:

MOC Bellvitge
c/ Prado, 12, 13é., 1a.
08907 L'Hospitalet de Llob.

PENÈDES:

MOC Baix Penedès
Local de la Joventut
Vial de França s/n
43700 El Vendrell

ANOIA:

Grup d'Acció Cívica
Aptat. Correus 466
08700 Igualada

TARRAGONÈS:

MOC Tarragona
Aptat. Correus 359
43080 Tarragona

BAIX CAMP:

MOC Reus
Ateneu Llibertari de Reus
c/ Sant Vicenç, 3
43201 Reus

BARCELONÈS:

MOC Badalona
Casal de Joves. Dalt la Vila.
c/ Germà Bernavé, s/n
08911 Badalona

GIRONES:

ADAC
c/Auriga, 2
17004 Girona
972/21.38.38

MALLORCA:

Grup d'Objectors de Mallorca
Aptat. Correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca

MEJORCA:

MOC Menorca
Aptat. Correus 178
07700 Maó

PAIS VALENCIA:

MOC València
c/ Blanqueres, 4, 1r.
46003 València

EDITORIAL

"Es fa llarg esperar, quan s'espera que pot venir el pitjor, i es fa difícil preparar la llarga espera perquè quan sigui demà pesará molt l'avui".

Això a més d'un li pot semblar una xorrada de parraf que recorda una cançó, però no cal ser massa llest per adonar-se que l'activitat que s'està duent a terme del del MOC en aquest compàs d'espera és decisiva pels esdeveniments que no han de trigar en arribar.

Ens cal no esperar sinó anar fent l'espera per tal de no acabar en no res. Cal estar a la que salta, corregint els nostres errors, i no perdre el tren.

El govern està duent a terme una estratègia selectiva que ha dividit als objectors en tres grups amb problemàtiques diferents. El primer gran grup és el dels objectors més joves (els últims que s'hi han declarat) que s'han d'enfrontar amb la imminent (això diuen!) incorporació a les PSS. Aquest grup, que s'ha d'enfrontar amb un repte que comporta un enorme sacrifici personal i de grup, i del que depenen en gran mesura les expectatives de tot el moviment antimili, es coordina en la Assemblea d'Insubmisos i funciona com a Plataforma d'Objectors/es per la Insubmissió.

El segon grup és el dels objectors que han tramitat la instància d'objecció col·lectiva, i que els hi ha estat bloquejada pel canvi d'actitud del CNOC arrel de la sentència del Tribunal Constitucional. Aquest grup ha tirat endavant un recurs a l'Audiència de cara a no cedir davant les exigències del CNOC que desvitalitzarien la força de la

instància col·lectiva.

El tercer grup és el dels anomenats "objectors antics" que de cara a no dormir-se davant la compra descarada del seu silenci, per part de l'administració, amb un indult que els deixaria instantàniament en la situació de reserva, està tirant endavant la campanya de reobjecció, és a dir, el rebuig de la condició d'objectors que concedeix el CNOC.

Son tres grups que treballen dintre d'un moviment: el MOC. Per què? Això s'ha fet perquè respon a una necessitat, la de no oblidar ni infra-valorar cap sector dels afectats. L'administració, dividint als afectats, preten restar-nos força i hem de ser conscients d'aquesta estratègia i neutralitzar-la.

Tot moviment és prou complexe com per no poder-se reduir a unes sigles. No veu de la mateixa manera el problema i el moviment un noi de dinou anys, que com qui diu comença, que un de vint-i-cinc, que ja duu un rodatge. Però precisament per això, perquè tant uns com els altres formen part del moviment i s'han d'enfrontar amb matitzos diferents al mateix, han de trobar un espai al moviment. El MOC no s'envelleix amb els que duen anys cremant cartutxos sinó que es manté viu amb els que arriben. L'important és que cada individu trobi el seu lloc, i per tal, ha estat necessari polinuclearitzar el moviment, per enriquir-lo. El MOC s'enforteix amb l'especificitat funcional, doncs cada cop hi ha més gent treballant-hi i al cap i a la fi assumint-lo.

Des de diferents fronts es fa l'espera, preparant la neutralització del pitjor.

Equip de redacció

DIBUIXANTS: José Luis "Ray", Miquel (el de Vilamajor), Ferran Reig, Willy, Pau Bas, Jaume Suriol, Anreu.

CORRECTORS/RES: Txell Freixenet, Susanna Barquin (si aneu al Karma la trobareu guardant els "cavalls"), Josep Manel Fondevila, Albert Martínez, Miquel (el de Vic).

ACTIVITATS DIVERSES: Raül López (insisteix amb el tema del País Basc), Pàtric de San Pedro (traslladat a Alemanya), Oscar Polo (internacional), Sergi Rodríguez (no sabem a on és), Joan Salabert, Jordi Muñoz, Gustinet, Victor Escarré, Manel Castañeda, Jesus Carrasco, Oscar Barberan, Oriol Leira.

l'ingrés a l'UEO

i les iniciatives "europees" de defensa

A la fi, el darrer punt del cèlebre "decàleg" de Felipe González enunciat durant el debat de l'estat de la nació l'octubre de 1984 que restava sense complir ha començat el seu procés final. Al·ludeixo, òbviament, a la integració a la Unió Europea Occidental (UEO). Després de certes vacil·lacions, de visites de membres de la UEO amb tractament protocolari molt superior al normal a d'altres països d'Europa occidental, d'assistir a diverses sessions plenàries en qualitat d'observadors (algun dia caldrà escriure la història de la utilització de la figura d'observador dins la política de seguretat inspirada i realitzada pel PSOE!), de pressions per tal d'acceptar l'estatus "nuclear" de la UEO, finalment s'ha produït la invitació formal per accedir al Tractat de Brusel·les i ha començat el procés de negociacions que farà que l'any 1989 l'Executiu ens hagi integrat a una altra instància "atlàntica". Deixem, però, les valoracions per després.

1.- Què és la Unió Europea Occidental.

La Unió Europea Occidental és una de les quatre organitzacions internacionals sorgides a la postguerra (II guerra mundial) dins el clima de guerra freda. La primera, la Unió Occidental, serví de nucli per a la

formació d'altres dues, l'OTAN i la UEO. La quarta fou, naturalment, el Pacte de Varsòvia.

La Unió Occidental, producte d'una iniciativa anglesa, pretenia ampliar l'Aliança franco-britànica (març de 1947) als països del Benelux. Al mes de març de 1948 es firmà el Tractat de Brusel·les (França, Anglaterra, Luxemburg, Bèlgica, Holanda). El tractat tenia diverses finalitats de cooperació econòmica i cultural, però essencialment era un mecanisme de seguretat col·lectiva que incloïa institucions militars de defensa que preveïen forces militars comunes (sota la presidència del mariscal Montgomery). Suposava, a més, un pacte de defensa automàtica. Amb l'aparició de l'OTAN (1949) perdé bona part del seu contingut, malgrat que subsistí fins l'any 1954. Tanmateix, el 30 d'agost de 1954 l'Assemblea Nacional Francesa votà en contra de la creació d'una Comunitat Europea de Defensa, mecanisme previst per garantir la coherència entre l'ingrés d'Alemanya occidental a l'OTAN (octubre de 1954) i la finalitat de la Unió Occidental d'evitar noves agressions alemanyes. Es buscà, doncs, una nova fórmula, que permetés el rearmament alemany que sol·licitava Estats Units sense ferir les susceptibilitats franceses. La Conferència dels nou (setembre 1954)

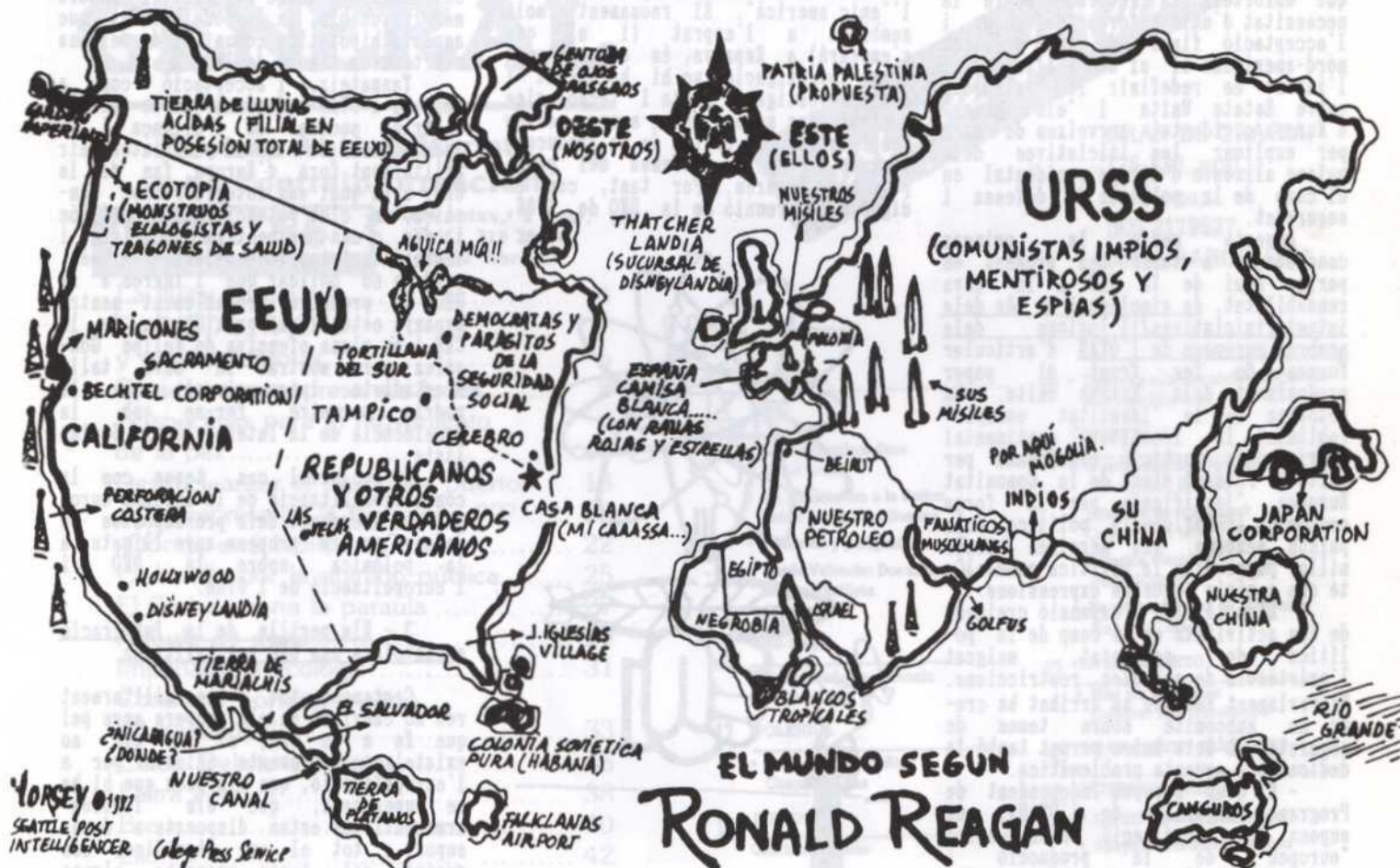
elaborà la nova proposta (Acords de Londres i París).

La solució fou la modificació del Tractat de Brusel·les, canviant articles i afegint-ne de nous. El sentit últim era fer de la UEO, organisme resultant, el procediment per controlar el rearmament de la RFA tot fomentant la integració europea convençuts que l'adhesió de la RFA i d'Itàlia al tractat representa un nou i substancial progrés en aquesta direcció. La UEO estava formada, doncs, pels cinc membres: d'un Secretari general i d'una Agència de Control d'armaments.

Tot i que la UEO no havia estat tampoc especialment activa fins aquell moment, cal recordar que l'any 1969 esclatà una crisi important al seu si entre França i Gran Bretanya (Gran Bretanya encara no era membre de la Comunitat Europea, entre d'altres coses pel veto francès). A partir d'aquell moment la UEO entrà en un període d'hivernació durant tota la dècada del setanta.

2.- La UEO dins les iniciatives recents en pro d'una defensa comuna d'Europa occidental

Tot i que, com s'ha dit alguna vegada, la UEO ni és una Unió (els seus membres tenen importants divergències)

ni és europea (ni hi són tots els països de la part occidental ni, naturalment, els de l'Europa de l'Est) ni gairebé occidental, a més que realment resultaria ben difícil ressuscitar un mort, o millor, una cosa que mai no ha existit més enllà del fet de ser una duplicació en petit de l'OTAN, el cert és que la dècada dels 80 ha vist diversos intents de revitalitzar la UEO dins les diverses propostes d'"europeïtzar l'OTAN" o de redescobrir la Comunitat Europea de Defensa. La crisi de l'OTAN (amb la contradicció ja cíclica entre la desconfiança dels membres europeus envers el vigor del compromís dels Estats Units amb la defensa del vell continent -canviaran Xicagó per París?- que enforteix la retòrica sobre la necessitat d'unir esforços defensius i l'acceptació final de la política nord-americana al si de l'Aliança) i l'intent de redefinir les relacions entre Estats Units i "els grans" d'Europa occidental serveixen de marc per explicar les iniciatives dels països alineats d'Europa occidental en el camp de la política de defensa i seguretat.

Aquesta seria la primera constatació a tenir ben present en parlar aquí de la UEO i la seva rendibilitat, és simplement un més dels intents/iniciatives/llusions dels membres europeus de l'OTAN d'articular formes de fer front al paper predominant dels Estats Units. La retòrica de la "identitat europea" (oblidant la identitat continental prèvia a la partició sancionada per Ialta i Potsdam) dins de la Comunitat Europea, "justificada per la força econòmica i influència política dels països membres que mereixen tenir millor paper dins la política mundial", té com a mínim aquestes expressions:

- Dins la CEE, l'expansió creixent de les activitats en el camp de la política de seguretat, malgrat l'existència de notables restriccions. El Parlament Europeu ha arribat a crear un subcomitè sobre temes de seguretat. L'Acta única permet també la dedicació a aquesta problemàtica.

- El Grup Europeu Independent de Programes (organisme de l'OTAN), que suposa la coordinació d'un enfoc "europeu" de la producció i co-fabricació d'armament (cal recordar que Espanya ha presidit el grup durant

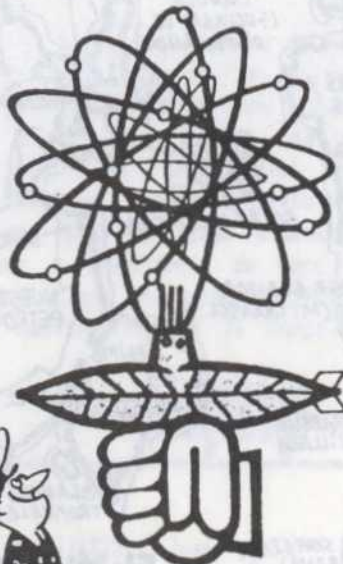
1986 i 1987)

- L'intent de ressuscitar l'UEO (octubre de 1984) a proposta francesa, juntament amb l'al·licament de les restriccions sobre produccions d'armes a la RFA.

- Els intents d'estructurar una cooperació bilateal de defensa entre la RFA i França (una vella aspiració de De Gaulle), que durant el mes de gener de 1988 s'incrementaren amb l'anunci de la creació d'una Brigada Franco-alemanya i d'un Consell de Defensa comú (cal recordar que, malgrat les carbasses posteriors, Felipe González digué ben ràpidament que considerava convenient i oportú que Espanya s'afegís a la Brigada).

La UEO, dins d'aquest marc, no pot considerar-se, fins i tot en imprevisible cas que fos revitalitzada i dotada d'un pressupost realment important, de cap manera una alternativa a l'OTAN. La revitalització de la UEO forma part de les discussions sobre l'enfortiment del "pilar europeu de l'OTAN" de l'"europeïtzació" de l'Aliança. De fet, la proposta francesa de 1984 només rebé la resposta positiva de Bèlgica, Itàlia, Luxemburg i la RFA, mentre que Gran Bretanya i Holanda es manifestaren esquerpes o poc entusiastes. Les raons adduïdes són força il·lustratives: significaria duplicar funcions amb organismes OTAN com l'Eurogrup o el Grup Independent de Programes.

En última instància, els arguments econòmics han estat, i continuaran essent, bàsics: la UEO podria afavorir encara més els intents de deslligar-se de la dependència i desequilibri comercial dels aliats europeus pel que fa a sistemes armamentístics procedents de l'"amic americà". El raonament, molt semblant a l'emprat (i al que s'emprarà) a Espanya, és el següent: sense investigació no hi ha mercat i sense investigació punta i tecnologies sofisticades no es venen armes; sense vendre armes els costos de la producció d'armes per a la "defensa" del propi país es desapareixen. Per tant, com es digué a la reunió de la UEO de 1986,

val la pena potenciar aquest organisme per tal de justificar una creixent inversió en matèria de defensa i una millor col·laboració de la indústria armamentística dels països membres, sempre i quan les funcions de l'Eurogrup no es confonguin amb les de la UEO.

De la UEO, avui per avui, no pot sortir una tercera superpotència. Ni es vol ni es voldria; Estats Units faria tot el possible per impedir-ho. Una cosa és parlar de la possibilitat d'una comunitat europea de defensa dotada d'armes nuclears pròpies (França i Gran Bretanya) i una altra ben diferent la probabilitat real que això sigui realitat a mig termini. I, d'altra banda, una altra també diferent, i encara més improbable, és la possibilitat que aquesta hipotètica comunitat de defensa s'articuli entorn de la UEO.

Tanmateix, l'acceptació -com a calc de l'OTAN redundant que és- de la doctrina nuclear de l'Aliança i la inexistència de traves per intervenir militarment fora d'Europa, fan de la UEO, a la qual ens integra Felipe González, un club potencialment perillós i, des d'una perspectiva pacifista i antimilitarista, indesitjable. A més, caldria no oblidar que l'ingrés a la UEO es produirà probablement mentre Espanya ostenti la presidència de la CEE i en plena ofensiva de Felipe González per mostrar la seva talla d'estadista internacional, que li podria permetre fer-se amb la presidència de la Internacional Socialista.

En qualsevol cas, temes com la convencionalització de la defensa europea o l'increment dels pressupostos de defensa en els propers anys lligats a la polèmica sobre la UEO i l'europeïtzació de l'OTAN.

3.- Els perills de la integració espanyola a una UEO revitalitzada

Certament, tot i que militarment res no canviarà en els propers anys pel que fa a la UEO, el fet que no existeixen instruments adients per a l'europeïtzació, que els pocs que hi ha se superposen, que els lobbies armamentístes estan disposats a donar suport a tot el que signifiqui més guanys, cal tenir presents alguns perills derivats d'una UEO revitalitzada:

a) alimentar somnis sobre un nou bloc, amb tota la parafernàlia ideològica i rearmamentista pròpia de la lògica antimilitarista;

b) la coartada per justificar rearmaments i militaritzacions inter-nas: si som europeus, ja se sap... s'ha d'estar a les verdes i a les madures;

c) l'augment de la nuclearització i la justificació de programes nuclears ja força accelerats com el britànic i

francès;

d) el reforçament de la indústria armamentística europea, que, com ha mostrat l'assumpte de les exportacions d'armes a Iran, sap coordinar-se fins i tot per burlar els tots controls governamentals que regulen les exportacions d'armes a països en conflicte;

e) la possibilitat d'afavorir un complex militar-industrial europeu-occidental;

f) la transnacionalització de la indústria d'armament;

g) l'augment de la política intervencionista dels països d'Europa occidental (penseu en la participació, modesta però significativa, a les operacions de vigilància al Golf Pèrsic), que estan -fins i tot Espanya-reestructurant les seves forces armades, per permetre major mobilitat i capacitat d'intervenció ràpida i eficaç fora de les seves fronteres (també nosaltres disposem ja d'unes Forces Espanyoles d'Intervenció Ràpida);

h) l'afavoriment indirecte de la política nord-americana de creixent intervencionisme al Tercer Món, en assumir papers i funcions que, ara per ara, resolten els estatunidencs a Europa occidental.

I tanmateix, al meu entendre, encara avui, la principal funció de les

negociacions en curs a la UEO per part del govern socialista és la del missatge interior: donar la sensació que les coses en política exterior i de defensa, que ens allunyen dels Estats Units, quan, encara actualment, la UEO és un calc innecessari de l'OTAN, dominat, tot i no ser membre, pel país que té Washington com a capital.

Rafael Grasa.

la puça i el GENERAL

Revista Antimilitarista
y de contrainformación

NUM. 56

Cervantes, 2 Pral. 12
Telf: 318 39 94
08002 Barna.

La lluita nostra.....	4
De METAs, FACAs y otras palabrotas	6
Pasadas aguas, presentes lodos	8
Perspectivas para el movimiento de la paz	11
Desnuclearizar el mar y los puertos	13
¿Qué representa la Barcelona 92?	20
¿Dónde está Honduras?	22
La batalla por la opinión pública	25
El Sud demana la paraula	27
Paraula de dona	29
Imperialisme ecològic	31
Contraste norteamericano a Vandellòs II	33
Cercs. Delicte ecològic	35
L'altra energia	38
Breus	40
Llibres	42
Recibimos	43

En pie de Paz

GRAN DE GRÀCIA,
126-130, pral.
Teléfono:
(93) 2179527
08012 BARCELONA

2	EDITORIAL	16	Diario de una Okupación Cachonda José Luis Martínez
3	OTAN	18	OBJECION
	• Civis Atlanticus Sum Rafael Grasa		• A propósito de la reobjeción José Antonio Estévez
	• Un referéndum a la deriva Rafael Jover, Joan Buades		• Mujeres en el Ejército? Colectivo del MOC
	• Situación y perspectivas en Euskadi		• Objeción Fiscal Josep González
	• Desde Valencia: Dos años de la Coordi- nadora Pacifista Just Ramírez		• No pude salvarme de la Colimba Alejandro Lodi
9	1968-1988	23	EN MOVIMIENTO
	• Hace 20 años en Francia P. Roca		• Miel sin neutrones Colectivo EPP Guadalajara
12	POLEMICA	25	DISARMAMENT CAMPAIGNS
	• Réplica a Xavier Rius Chema Iglesias	29	INTERNACIONAL
13	POEMAS		• Las BIP en Centroamérica
	Gabriela Camedo		• Apoyo a Greenham Cammon
14	• Retorno a Palestina Luis Miguel Alonso Andión	31	• Rubor de les matinales René Char

INSUBMISSIO, és clar que sí !

Sembla ser que tot el treball que s'està duent a terme per tal de preparar i configurar d'una manera efectiva la INSUBMISSIO, està agafant cos i s'està consolidant, dia a dia, amb força.

Fa, més o menys, un mes, després de portar bastants mesos funcionant la Plataforma d'Objectors/es per la Insubmissió es valorà tota la tasca que s'havia emprès d'una manera coordinada entre els diversos grups, moviments i organitzacions.

Es veïe, certament, que s'havia fet tot un treball molt positiu a nivell de mobilitzacions i accions, tant al carrer com incidint en determinades entitats que estan disposades a agafar objectors per a fer la PSS. També a nivell de difusió de la postura d'Insubmissió de cara a l'opinió pública, tot i que cal intensificar-lo. I també s'ha iniciat un debat, que cal mantenir i ampliar, entre els diversos sectors que configuren la Plataforma.

Tot i valorar molt positivament això es constata que s'estava llançant una consigna (INSUBMISSIO a la PSS) però que es deixava una mica en l'oblit a la gent que haurà d'assumir i fer realitat aquesta postura: els objectors que seran cridats a fer la PSS.

Es estèril i absurd tirar endavant una postura d'enfrontament directe amb l'Estat sense comptar amb la gent que l'haurà de fer realitat i encara més, sense que siguin ells (els objectors insubmissos) els que s'impliquin directament en el treball previ i vagin perfilant l'estratègia a seguir.

Es per això que es començà a connectar amb diversos d'aquests objectors i es va fer una primera trobada per tal de plantejar totes aquestes qüestions. A partir d'aquesta trobada va sorgir un grup que s'encarregà, en primer lloc, de confeccionar

un cens, el màxim de concret i específic, d'objectors que poden ser cridats a fer la PSS. Després d'això es van anar distribuint per barris i zones i aquests llistats es passaren a tots els grups que estan treballant en aquests barris. El primer objectiu, doncs, era contactar amb el màxim nombre possible d'objectors "possibles insubmissos". Hi ha molts barris i zones que ja han començat a treballar en aquest sentit i han fet algunes reunions.

Al mateix temps hi ha hagut gent que ha treballat el tema de les entitats i organismes prestacionistes o que segons la Llei es poden acollir a la mateixa i signar concerts amb l'Oficina de la PSS (Ministeri de Justícia) per tal d'agafar objectors. S'han enviat cartes a més de 300 entitats, de tota mena, en les quals s'exposen els arguments pels quals s'adoptarà la postura d'Insubmissió i es demana que l'entitat signi un document en el qual es posiciona en contra la Llei d'Objecció de Consciència i declara que no agafarà objectors per a fer la PSS.

Cal comentar que les reunions d'objectors possibles cridats a fer la PSS s'han anat intensificant i que cada cop més hi ha gent implicada a l'Assemblea d'Insubmissos.

El passat dia 14 de juny (dijarts) hi hagué una d'aquestes assem-

blees al Casal en la qual, després de fer un sondeig entre la gent, es constata que hi havia objectors que decididament adoptaran la postura d'Insubmissió. Després d'això s'inicià un debat encaminat a anar elaborant l'estratègia a seguir.

El debat resta obert. Si ets objector que pots ser cridat a fer la PSS no et despengis, no et quedis al marge. Hi ha d'altres objectors que estan en la mateixa situació que tu i

que s'estan coordinant per tal de fer efectiva la desobediència a la PSS. Vine, participa i decideix.

INFORMACIO ENTITATS:

Darrerament hi ha hagut contactes amb tres entitats i organismes que estan dins l'òrbita de segrestadors d'objectors per a fer la PSS. En aquestes entrevistes hem exposat els arguments que configuren la Insubmissió i les entitats ens han comunicat quina serà la seva postura davant la PSS.

AJUNTAMENT DE BARCELONA - Agafarà objectors per realitzar la PSS (concretament 134). Volen participar, des de l'inici, en aquesta cacera i captura de l'objector: una experiència pilot prop de casa. La casa Gran s'apropa a l'objector barceloní. Vigila que no t'esquitxis i pringuis.

FEDERACIO DE MUNICIPIS DE BARCELONA - Estan en la mateixa línia que l'Ajuntament de Barcelona. Diuen que no han valorat el contingut de la Llei. Ells es plantegen: "hi ha una Llei i nosaltres (la Federació) volem participar i impulsar la seva posada en marxa". Hi ha diversos Ajuntaments (tots ells Ajuntaments "progressistes" - PSC/PSUC) que han decidit agafar objectors.

"Aquesta és una Llei feta per un Govern progressista" - Paraules textuais.

"Sociata, gusano facha" - Pensament textual.

CARITES DE BARCELONA - A nivell de Càrites Estatal s'ha decidit que cada lloc faci el que vulgui donat que hi ha diversos punts de vista i no poden adoptar una postura unitària. Càrites de Barcelona voldria que la postura que es prengués fos a nivell de tot Catalunya. Encara no hi ha res clar. Els manca un debat amb més profunditat però ens han comunicat que, de moment, es decanten per no agafar objectors. Quan hagin resolt una postura en ferm ja ens ho comunicar. Probablement, gràcies a Déu.

SERVEI CIVIL INTERNACIONAL - Hem rebut la resposta a la carta adreçada a aquesta organització:

"En primer lloc, i perquè tot quedi ben clar, la nostra organització no està d'acord amb el vostre plantejament i per tant no signarà cap compromís renunciant a acollir objectors, tot i que en molts aspectes compartim opinions respecte a la qualitat de la "Llei", no creiem que la vostra estratègia sigui, ara per ara, la més adient".

Tot seguit exposen les raons que els han dut a prendre aquesta postura.

La carta va signada per Albert Pujol i Ximenes, membre del Secretariat del SCI-SCCT. Casualment és també membre de l'AOC. Malgrat tot s'agraeix la deferència que han tingut en respondre'ns.

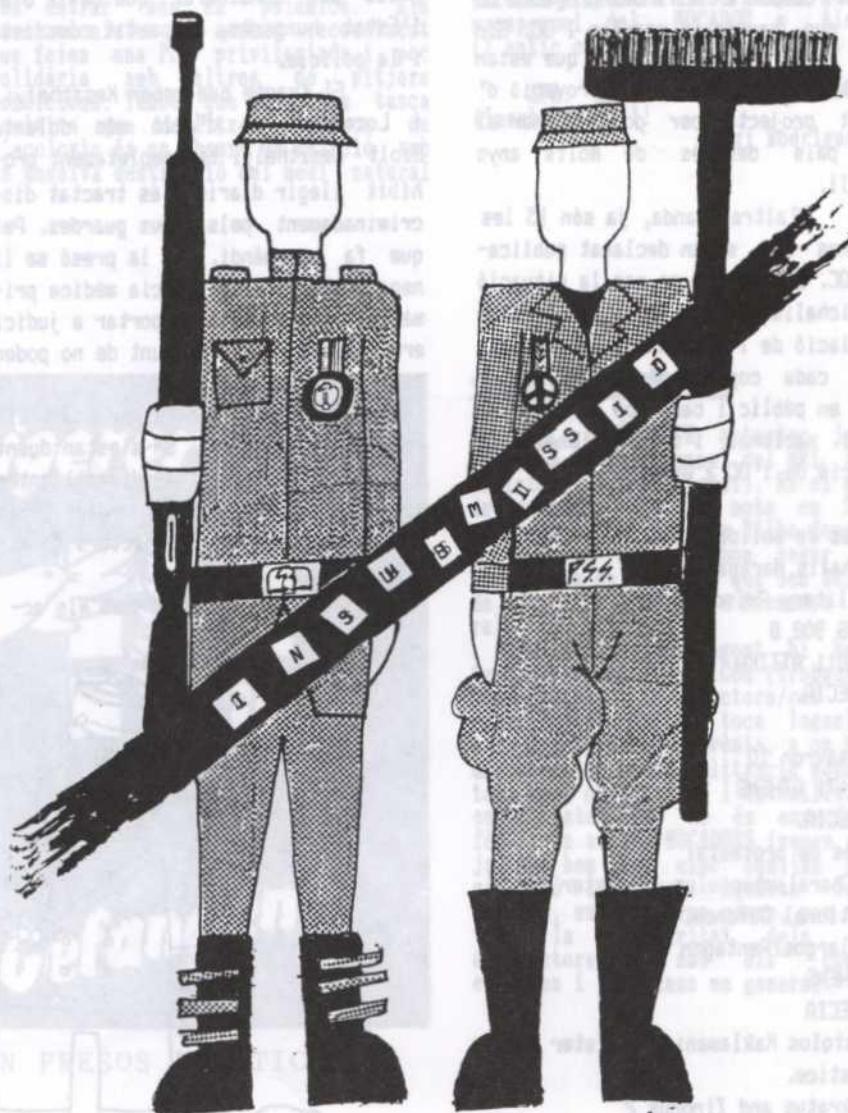
IMPORTANT: Convindria difondre i impulsar, més encara, la Declaració d'Insubmissió. Poseu-vos en contacte amb el Casal de la Pau o bé amb qualsevol grup que estigui en la moguda i treballi el tema.

La Llei d'Objecció és un càstig!
Cap Servei Forçat, ni "Civil" ni Militar!

INSUBMISSIO !!!

Jordi Muñoz
MOC - Barcelona.

Miq.

GRECIA

Un "Mocador" més volem insistir en la situació de l'OC a Grècia; especialment, la de Michalis Maragakis que segueix empresonat i que, com ja us havíem comunicat va començar una vaga de fam el 22 de febrer, vaga que aturà l'1 de maig després d'haver perdut 30 kg i arribar a febres de 41 graus.

Pel que fa a la situació jurídica segueix pendent de l'aprovació aquest desembre (?) del projecte de llei que hauria de regular l'OC. Són molts els grecs (16.000) que estan esperant la definitiva aprovació d'aquest projecte per poder tornar al seu país després de molts anys d'exili.

D'altra banda, ja són 15 les persones que s'han declarat publicament OC. Encara que se sap la situació de Michalis Maragakis i la manca de legislació de l'OC dins el SM d'aquest país, cada cop són més els OC declarats en públic i cada cop és major el suport nacional i internacional a la situació de l'OC a Grècia.

Adreces de solidaritat:

- Michalis Maragakis
Military Prison Avlona
STB 902 D
19011 ATTICA
GRECIA.
- EKO
Issavron 10
11471 ATHENS
GRECIA.

Adreces de protesta:

- Y. Charalambopoulos. Minister for National Defence.
Holargos/Pentagon
ATHENS
GRECIA
- Apostolos Kaklamanis. Minister for Justice.
Sokratus and Zinonius 2
10431 ATHENS
GRECIA

I·N·T·E·R·N·A·C·I·O·N·A·L

HUNGRIA

El 17 de maig, alguns hongaresos van iniciar una vaga de fam com a protesta contra el tractament que reben a les preses els objectors de consciència hongaresos Szolt Keszthelyi i Szolt Locsmándi.

Una de les persones en vaga de fam és Olga Diószegi, el contacte oficial de Szolt Keszthelyi, a la qual li era permès de visitar-lo un cop cada dos mesos i enviar-li correspondència fins fa poc. Ara li és completament prohibida l'entrada a la presó per considerar que havia ofès l'Estat hongarès, el partit comunista i la policia.

El tracte que reben Keszthelyi i Locsmándi és d'allò més dolent. Szolt Keszthelyi té completament prohibit llegir diaris i és tractat discriminadament pels seus guardes. Pel que fa Locsmándi, a la presó se li nega qualsevol assistència mèdica primària, i quan se'l va portar a judici era malalt fins al punt de no poder sentir la seva sentència.

Mentre els debats per una llei reguladora de l'OC al SM s'estan duent a terme a alts nivells (diuen!) entre els cosos de l'Estat hongarès, la situació actual dels objectors no millora.

Com a solidaritat amb els ac-

tivistes per la pau hongaresos, a Wroclav (Polònia) el 15 de maig (dia internacional de l'OC), 13 persones van començar també una vaga de fam, al igual que alguns activistes Txecoslovacs.

Aquestes vagues de fam són el resultat d'una trobada internacional d'OC que es va dur a terme a Budapest el 15 de maig. Els participants eren dels Països Baixos, Jugoslàvia i Hongria.

A la declaració final de la trobada es demanà:

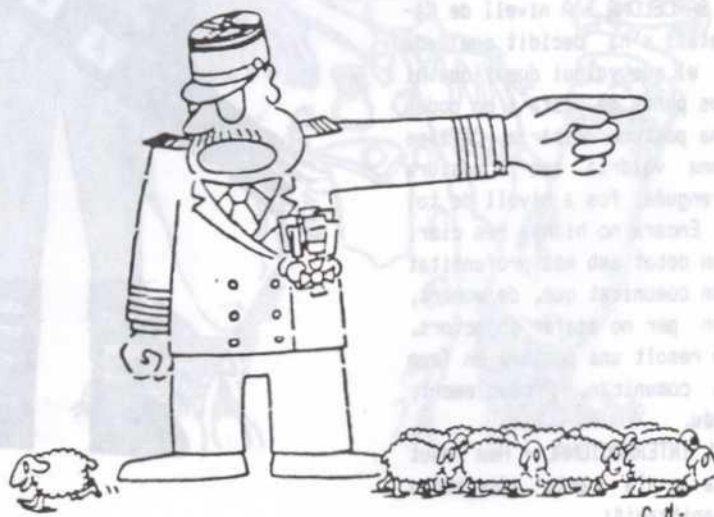
1- El reconeixement de l'OC com a dret humà tal i com es contempla a la declaració de la comissió dels Drets Humans del Consell Econòmic i Social de les NNUU (març '87).

2- La introducció de Serveis Alternatius per a objectors, requerint la seva legislació a tots els països on aquesta encara no existeix.

3- L'alliberament dels objectors que avui dia resten a la presó esperant la possibilitat de realitzar Serveis Civils en lloc del SM, i que no efectuin més empresonaments en el futur.

Ahora els participants expressaven la seva solidaritat amb els activistes de Grècia, Polònia i d'altres països on s'està lluitant pel dret a l'OC.

"Benja"

TROBADA AMB OBJECTORS DE LA RF D'ALEMANYA.

Tot va venir arran de dues invitacions que ens feien des de la GERMANIA OCCIDENTAL: Assistir a un Congrés d'objecció a Frankfurt (14 i 15 de maig) i passar unes jornades de contactes a la ciutat de Colònia i rodalies (del 17 dins el 24 de maig).

Des del MOC de Bilbo l'Andreas i el Rafa van "fletar" una furgona on més tard ens embarcàvem l'Oscar, en Pàtric i jo. Amb autocar hi anava també un representant del Mili-kk: en Jordi Villanueva.

El dissabte començava el Congrés sota el títol de "CONTRA LA MILITARITZACIO: OBJECCIO DE CONSCIENCIA". Estava organitzat per les principals organitzacions objectorils alemanyes: L'Organització Autònoma de Serveicivilers (SODZDL); la Societat Alemanya per la Pau / Agrupació d'opositors al Servei Militar (DPG - VK) i el partit d'Els Verds. Després de l'extensa presentació del Congrés i els seus propòsits es va passar, a la tarda, al treball en grups (21 en total). Ens van repartir en els més interessants: Objeció i antimilitarisme; insubmissió i secció internacional. En tots ells els MOCosos van donar molta canya.

L'endemà es va passar a les conclusions. Quedava clar que davant la progressiva militarització de la societat alemanya (federal), hi ha la necessitat d'agrupar i coordinar els diferents moviments per tal de renovar les formes d'acció i les estratègies. Tothom coincidia que l'objecció de consciència al SM, integrada i desgas-

tada per 25 anys de serveis substitutoris s'ha de polititzar com a postura antimilitarista.

Després d'un dia de descans -bàsicament gastronòmic- i d'acollir-nos del nostre estimat i conegudíssim Manfred, marxàrem a Colònia on ens esperaven unes intensíssimes jornades feineres:

- Contacte amb la Creu Roja i les seves PSS: Confirmant el títol de la puntualitat "ibèrica" arribàrem amb una hora i quart de retrard al local de la CR des d'on es porta tota la qüestió dels serveis a l'àrea de Colònia. L'encarregada (o "instructora d'expedients disciplinaris" en la terminologia de la llei espanyola) ens va explicar el funcionament dels serveis substitutoris, que a Colònia són un centenar. Després vam entrar al torn de preguntes, dirigides tant a la "jefa" (insistent en les qüestions disciplinàries i la participació de la CR en l'estructura militar), com als civilers (reflexionant sobre la relació de la seva "feina" amb els motius de l'objecció).

- Visita a una organització ecologista "alternativa" amb civilers. Tot i que era un exemple de servei "óptim" (poca gent, fent una feina de recerca i informació ecològica, guanyant força calers i punts pel "curriculum" professional), va ésser aquí on potser vam entrar més en polèmica. Els prestacionistes van acabar reconeixent que feien una PSS privilegiada i poc solidària amb altres de pitjors condicions. També, que la petita tasca positiva que realitzen a favor de l'ecologia és un absurd en relació amb la massiva destrucció del medi natural

que el militarisme suposa, i que les seves objeccions no qüestionen.

- Entrevista amb dos alts funcionaris de l'Oficina per la PSS de la RFA: prometia ser una entrevista molt interessant i efectivament ho va ser. Ens van assabentar amb detall del funcionament de l'"oficina". Aquesta no solament s'encarrega de la distribució i organització de les prestacions, sinó que té les funcions de Tribunal de Consciències (alies "Consejo"). De tal manera que objectar en termes legals a la RFA significa sol·licitar fer un servei substitutori en comptes del militar. També ens van confirmar les sospites que el Govern Psocialista està copiant, tant com pot, el model alemany: el juny del 85 van rebre una visita del Sr. Oliva (subdirector de l'oficina per la PSS) i "sus muchachos".

La resta de dies -fins al 23- els vam passar cuidats pel Thomas (el nostre anfitrió a Colònia), en una a-campada pacifista, on vàrem fer nombrosos contactes polítics (us prometem properament un informe sobre el neo-nazisme a la RFA) i "personals" amb la fauna i flora del moviment pacifista i objectoril d'aquelles ocntrades.

Pels interessats/ades en la situació de l'objecció a la RFA disposarem, d'aquí poc temps (?), d'un informe exhaustiu elaborat pel nou corresponsal del MOCADOR a Alemanya (l'antic corresponsal al Vaticà).

APA. SALUT I TOTAALVERWEIGERUNG (Insubmissió)!!!

Sergi Rodriguez.

Totalverweigerer

politische Gefangene

ELS INSUBMISSOS SON PRESOS POLITICS

TROBADES INTERNACIONALS

En el MOCADOR anterior ja us parlàvem de la Triennial del WRI (World Resisters' International). En el moment de redactar aquesta nota en Sergi, acompanyat d'en Rafa de Bilbo deuen ser a Finlàndia a on de bon segur s'han trobat amb en Pàtric, que des del mes de maig s'ha instal·lat a Alemanya Federal.

I a finals d'agost hi ha la trobada anual de l'ICON (Trobada Internacional d'objectors/res de consciència). Enguany toca Iugoslàvia, a la República d'Eslovènia, a on hi ha una especial sensibilització sobre el tema de l'objecció i l'antimilitarisme en un estat que no és especialment fàcil. En altres MOCADORS (veure n. 5) ja us hem fet cinc cèntims de la situació iugoslava. Aquesta Trobada servirà, entre altres coses, per demostrar la solidaritat dels grups d'objectors/res amb els companys eslovens i iugoslaus en general.

SOBRE LA REOBJECCIÓ

Els motius d'escriure aquestes línies són els dubtes que tinc sobre l'efectivitat d'algunes de les decisions que ha pres el MOC en els darrers temps. Suposo que aquestes són el resultat d'un seguit d'anàlisis, discussions, debats... que finalment donen forma al producte final. I, potser, és en aquest espai on m'agradaria situar el contingut d'aquestes reflexions. (El meu allunyament directe del procés de discussió em priva segurament de molts elements que heu tingut vosaltres en compte, però també em pot oferir una objectivitat de què manqueu per la vostra immersió en la qüestió...)

Els que militem, treballem o simpatitzem en aquestes lluites o tasques que hem batejat com alternatives, sabem com és de difícil "mantenir el tipus": problemes econòmics, de recursos humans, mitjans materials, dificultat a fer que el nostre missatge arribi a la gent, i, finalment, que aquest arribi... Però al mateix temps, tenim el convenciment, -jo, al menys el tinc- que els nostres objectius són senzills i elementals, romanen a l'abast de tothom, i són "populars". Quan els partits polítics estan, "descafeïnats", assumint algunes reivindicacions deu ser per alguna raó... És en aquest punt on volia portar la qüestió, i a propòsit de la campanya de reobjeccions...

La pugna continua i sistemàtica amb el sistema és difumina moltes vegades de tal manera que no sabem/en si ataquem/en, defensem/en, repleguem/en, ens ignorem/en temporalment, etc. Així, moltes vegades se ns fa difícil situar el marc precís per tal d'intentar aconseguir els nostres objectius. És certament complicat jugar una partida d'escacs sense conèixer la posició d'algunes peces del contrari, i l'estat -hem de reconèixer-, en ocasions les sap amagar molt bé... Qui de nosaltres esperava una sentència tan negativa per part del Tribunal Constitucional? O una acceptació, en el seu moment, de la declaració col·lectiva? Si alguna conclusió podem treure d'aquests i altres casos és que tenen els mecanismes jurídics i els morros necessaris per fer el que els roti.

La campanya contra la llei d'objecció, té uns trets característics que fa que no tingui semblança amb cap altra, i que es mogui per unes coordenades diferents a les habituals. Fonamentalment pel següent:

- Afecta directament i voluntària a milers de joves objectors de consciència, i a moltíssims més que són a l'espectativa, a veure què passa. (Comptem amb alguns escollits o elaborem una estratègia per a tothom?)

- Tenim experiències a altres països que ens poden servir de model o pauta en determinats moments. (Per molt que ens foti, finalment, s'acabarà imposant i aplicant una llei

d'objecció, amb una majoria de prestacionistes i una minoria d'insubmissos. Per acabar amb la conscripció s'ha d'atacar des de diferents sectors socials, i avui aquest fet no es dona. Amb la mà al cor, podem pensar el contrari?)

Al meu parer, qualsevol campanya de rebuig hauria de tenir en compte aquests fets per a no caure en la ingenuïtat i l'automarginació, i penso que s'han comès errades últimament.

La campanya de reobjecció minva les possibilitats d'acció de que disposàvem. Les declaracions col·lectives anaven adreçades a tothom, la seva estratègia estava dissenyada per aquells que portaven el pes material de l'objecció -que fa que les nostres inquietuds arribin al teixit social-; però era assumible pels objectors passius. Aquí hem de trobar la clau del seu èxit. Les reobjeccions són selectives, és una campanya destinada a mirar-nos el melic, a demostrar-nos a nosaltres mateixos quants som de veritat i amb qui podem comptar, per tant només l'hem presentada uns 500 -no arriba al 6% de les col·lectives-. Després d'haver assolit l'objectiu (històric) més important que teníem: no fer la mili, la insubmissió al Servei Militar; després de regatejar al "Consejo"... ¿Com expliquem als col·legues que vam convèncer per objectar, que ara, després d'haver aconseguit passar dels militars, ens disposem, conscientment, a tornar a dependre d'ells? ¿No és un marc més ampli, més atractiu presentar-nos amb el guany de l'acceptació col·lectiva, amb l'estatus d'objector, que amb disponibilitat de l'autoritat i la jurisdicció militar? ¿Practiquem l'estratègia que com pitjor sigui, millor?.

Però, un altre factor em preocupa sobre aquesta estratègia. ¿Algu confia que el govern permetrà la situació de trobar-se davant de milers d'insubmissos tenint les eines necessàries i el consens social suficient per evitar-ho? ¿Qui ens garanteix que seran acceptades les reobjeccions? Després de quants intents? I si finalment ho són, no és bastant possible que llavors ja hagin intentat posar en marxa els primers serveis substituïdors? En aquest cas, el recolzament -mitjançant la presumible força que ens donaria el nombre- als nous objectors que apostin per la insubmissió seria inviable. Confiar en l'èxit de les reobjeccions es creure que el govern té ganes de "guerra" i que serà tant cec com per caure en el nostre parany. El govern l'ha cadada en l'elaboració de la llei, en tant que ens facilita, donades les antipaties que desperta la llei en amplis sectors, una campanya de rebuig i desobediència àmplia i popular, però continua tenint les mans lliures com per aplicar-la sense tenir més maldecaps, a l'hora d'agafar mà d'obra dels serveis substituïdors, que la que puguin oferir els objectors de la "collita del '88".

L'estratègia no s'hauria d'adreçar a dividir la massa d'objectors que han fet la col·lectiva; no ens hem de tornar a definir. Vam obrir una escletxa per on poder entrar tots i passar dels militars, i no veig per què l'hem de tapar nosaltres mateixos. Per a mi, la reobjecció contradiu qualsevol instància/declaració al CONC, inclosa la col·lectiva. Si l'estratègia era passar del "Consejo", per què la vam enviar? ¿Si no estàvem decidits a acceptar la seva objecció, per què no la vam rebutjar en el seu moment?

Sembla que no hi ha coherència a les propostes del MOC... primer presentem la col·lectiva, tot assenyalant que "aquesta declaració és definitiva" i "que no se'n vinculi a les autoritats militars"; quan, sorprenentment, ens donen l'estatus d'objector, callem; quan surt la sentència del Tribunal Constitucional,

amb les reobjeccions, tornem a adreçar-nos al "Consejo" (que no era tancada i "definitiva" la nostra relació amb el "Consejo") i demanem "sigui revisat el meu expedient d'objector de consciència" (ens "autodisposen" a dependre dels militars?). Ara, mentre fem campanya per ampliar el nombre de reobjeccions (negacions de la col·lectiva), el "Consejo" comença a posar pegues a les col·lectives que proposem per als nous

objectors, i entrem en el joc de demanar la seva acceptació... per més endavant rebutjar-la. No es pot interpretar tot aquest ball de propostes incoherents com una mostra d'indefinió o vacil·lació per part nostra?

Per totes les raons que he anat explicant, crec que les energies del MOC no haurien d'adreçar-se exclusivament a aconseguir reobjectors, sinó a forçar l'acceptació de totes les col·lectives que s'estan presentant i es presentaran en un futur. A partir d'aquí es podria anar dissenyant la resposta de rebuig i desobediència a la llei d'objecció, que per una banda tindria una vessant jurídica (recursos, al·legacions, tribunals internacionals...), i per altra mesures de pressió directes (contactes amb entitats disposades a rebre objectors perquè no ho facin, treball amb sindicats per tal que denunciïn la intrusió forçada de mà d'obra regalada al mercat del treball, accions al carrer, etc.). Però tot s'hauria de cavil·lar per tal que es poguessin implicar tots els qui van fer en el seu moment la col·lectiva, i no només els militants incombustibles de sempre que ens apuntem a tot. La campanya d'insubmissió a la llei, que ens van posar fàcil amb la seva ineficàcia, ineptitud i entossudiment, ens l'estem dificultant amb decisions que no ens convenen a nosaltres mateixos (desgraciadament les dades de reobjecció així ho demostren) i que són de difícil enteniment per als altres.

Hauriem d'anar en la línia

d'aconseguir una agilitat i una flexibilitat que ens permetés, dintre d'un espai de coherència, poder mantenir diverses propostes davant la llei, totes elles complementàries i no excloents. En aquests diferents fronts tindrien cabuda totes les opcions que tinguessin com a principal objectiu la desobediència i el rebuig total a la llei, traduïda en una declaració pública de no incorporació a la PSS. Dintre de les 10.000 declaracions col·lectives hi ha una heterogeneïtat evident, però, som incapaços d'articular alternatives que tinguin una receptivitat per més de 500 objectors? On són els 9.500 que queden? No crec que el MOC es pugui permetre el luxe de no oferir a aquest col·lectiu tan important altres opcions de rebuig a la llei. El contrari és afavorir la creació o l'enfortiment d'altres grups d'objectors i acabar amb el prestigi i la representativitat que el MOC des del seu naixement ha anat aconseguint.

(Des que vaig escriure aquestes reflexions s'han produït dos intents per tal de forçar l'acceptació de les reobjeccions. La forma en què s'han fet -a corre-cuita i amb una manca total de discussió-, no crec que ajudin a clarificar l'embolic en què ens trobem. Sembla que la política edrada a les minories va guanyant escons... Aviat ens trobarem davant un cos d'elit, punt d'una fletxa que no té ni tira de fusta que la sostingui, ni arc que la llenci...)

Abel Lacomu.

LA REOBJECCIÓ TIRA ENDAVANT!

Ja són més d'un miler les instàncies de re-objecció que s'han enviat (segons fonts del mateix "Consejo Nacional de Objeción" -CNOC-).

La qüestió és que -tot s'ha de dir- aquesta xifra és la suma del primer model d'instància i el segon format (més pragmàtic). S'hauria de fer arribar aquesta instància a tothom en situació de re-objectar: recordem, objectors "reconeguts" fins el 87 i els d'aquest any que tinguin més de 19 anys. De moment, això significa que el govern d'en Felipe tindrà dificultats per a amnistiar-nos a tots plegats.

Tenint clar la impossibilitat legal que té el CNOC de rebutjar les nostres "renúncies", la qüestió es centra ara en què les re-objeccions siguin efectives. Amb "efectives" volem dir que, partint de què la re-objecció té sentit en relació a la insubmissió als Serveis Substitutoris, aquestes siguin formalment acceptades abans de Setembre. Per què abans d'aquesta data? Sensillament perquè és quan es confeccionen les llistes de "mozos" a sortejar pel novembre i, si volem que la nostra desobediència coincideixi amb els insubmissos, hauriem de fer un esforç abans de l'estiu.

DECLARACIÓ DE RE-OBJECCIÓ (2n. model)

JO:

Nom i cognoms
Domicili
Població CP
n. de DNI

MANIFESTO QUE:

- Per raons personals de força major RENUNCIO A LA CAUSA D'EXEMPCIÓ DEL SERVEI MILITAR.

- Aquesta em va ésser otorgada amb motiu de l'expedient n.º

En conseqüència entenc que, segons la legislació vigent, quedo a disposició militar.

19....

Signat:

AL CONSEJO NACIONAL DE LA OBJECCION DE CONCIENCIA. c/ Serrano, 19 - p. 5a.
28001 MADRID

En aquest sentit, en J.C. Rois (advocat del MOC a Madrid), ens ha dit que en la propera reunió d'advocats MOCosos de l'Estat (hi assistirà en Pep Cruanyes per Catalunya), s'estudiarien mesures legals per a pressionar al CNOC.

I a darrera hora s'han confirmat les nostres "previsiones": el CNOC està enviant una carta als re-objectors que van fer el primer model d'instància. El text, del que us n'oferim una còpia, diu bàsicament que diguem clarament si la nostra intenció és la de renunciar a la causa d'exempció del servei militar, tot recordant-nos que això implica passar a jurisdicció militar.

Així doncs, ja ho sabeu, els que heu enviat aquest primer model caldria que enviéssiu el segon (que reproduïm més avall) i, els que encara no heu re-objectat, rumieu-vos-ho, desempallagueu-vos de les pors (tots les hem tingudes), i endavant que en l'objecció de consciència: LA LLUITA CONTINUA !!

En Jordi, en Pere i en Sergi.

CONSEJO NACIONAL DE OBJECCION DE CONCIENCIA

VISTO el escrito de D. [redacted] este Consejo en su reunión del día 11.5.88 ACUERDA comunicarle:

"Por recibido el anterior escrito de 10.2.88 y a la vista de su contenido, nos dirigimos a Vd. para que manifieste a este Consejo en el plazo de 15 días, a partir de la recepción del presente, si el objeto de dicho escrito es renunciar, pura y simplemente, a su condición legal de objetor, lo que implicaría, por tanto, quedar sujeto al servicio militar obligatorio".

Madrid, 12 mayo 1988

EL SECRETARIO,

[Handwritten signature]

Fdo.: José Antonio Ucelay de Montero DE JUAN Objeccion de Conciencia

Por favor, en la correspondencia cite su nº de expediente. 11.134

FEMINES!!!

Envia'ns la teva adreça i telèfon al Casal de la Pau. Necessitem un cens de dones vinculades al MOC per poder dur endavant la campanya per la no-incorporació de la dona a les FAS.

Envieu-la el més aviat possible.

LA INCOMPETENCIA DE CORREUS

Ja fa temps que sabem que el servei de correus és qualsevol cosa menys un servei. La cosa ve agrada quan es tracta de trametre un butlletí o revista. El MOCADOR, des del primer moment, tarda un mínim de deu o quinze dies per arribar a comarques.

Però aquest cop s'han passat: el darrer fullot, imprès a tinta vermella, ha tardat un mes per recórrer tan sols els districtes de Barcelona. No volem ni pensar quan arribarà a la gent de l'extraradi.

Serveixi, aquesta nota, de desagravi per la gent que ens curren el "panflet" aquest. Si arriba, en el cas de que arribi, quan arriba (i perdoneu el joc de paraules) no és, en absolut, responsabilitat de l'empresa.

VUELVEN LAS FAMOSAS...

HASAÑAS BÉLICAS

¡THE "HASAÑAS BÉLICAS" ARE BACK!
-CONVERTIDAS AHORA EN...

DIRK SMITH

CLARK JONES

UNA EXCLUSIVA
PARA...

MOCADOR

¡UNA PERSECUCIÓN A TRAVÉS
DEL TIEMPO Y DEL ESPASIO!

EN LA BASE ESPASIAL "ANDRÓMEDA", LA
ASAMBLEA DE SABIOS DE LA FEDERACIÓN
GALÁCTICA ESTÁ TRATANDO UN TEMA
ESPECIAL...

SEÑORES, EN LO
QUE VA DE AÑO...

...DOS JÓVENES DEL PLANETA SYGMA
SE HAN NEGADO A INTEGRARSE EN
EL EJÉRCITO DE LA FEDERACIÓN
ALEGANDO "MOTIVOS ÉTICOS"...

...LA FEDERACIÓN SE PUEDE VER
AMENAZADA SI ESTE PRECEDENTE
SE REPITE Y SE LLEGA A UNA
INSUMISIÓN A GRAN ESCALA...
¡IMAGINÉSELO!

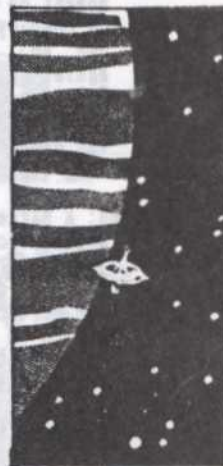
EL TEMA ES
PREOCUPANTE!

ALARMANTE!

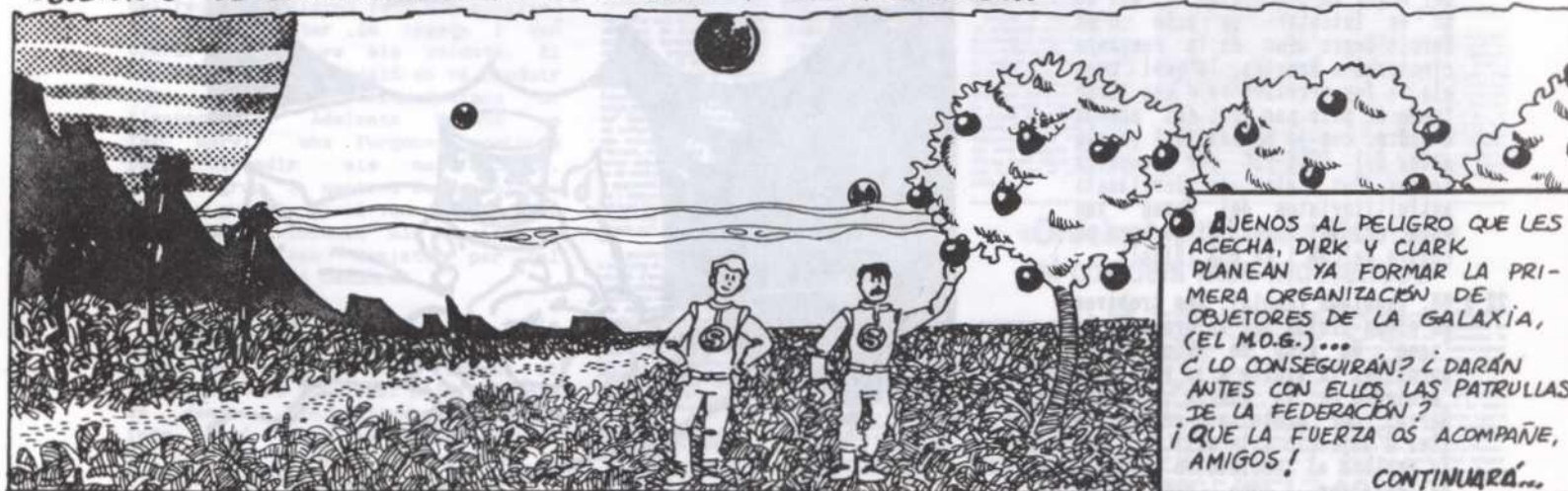
...EN EFECTO, SEÑORES... YA EN EL
SIGLO XX, UN PLANETA LLAMADO "LA
TIERRA" CONOCIÓ UNA PLAGA SIMILAR,
SE LES LLAMÓ ENTONCES "OBJETO-
RES DE CONCIENCIA"...

"OBJETORES DE
CONCIENCIA"... SÍ,
OÍ HABLAR DE
ELLOS EN UNO DE
MIS VIAJES...

... NATURALMENTE, YA HE DADO ÓRDENES PARA QUE EL PLANETA SYGMA SEA "REINADO" Y LOS DOS
OBJETORES DE CONCIENCIA SEAN CAPTURADOS Y DESINTEGRADOS...

¿AJENOS AL PELIGRO QUE LES
ACECHA, DIRK Y CLARK
PLANEAN YA FORMAR LA PRI-
MERA ORGANIZACIÓN DE
OBJETORES DE LA GALAXIA,
(EL M.O.G.)...

¿LO CONSEGUIRÁN? ¿DARÁN
ANTES CON ELLOS LAS PATRULLAS
DE LA FEDERACIÓN?
¡QUE LA FUERZA OS ACOMPAÑE,
AMIGOS!

CONTINUARÁ...

ACCIONS

CONTRA LA MILI, LA LLEI D'OBJECCIO I LA PSS.

23.4.88: Dissabte a Donosti es va fer una concentració de 100 objectors a l'estació de RENFE aturant 4 trens i omplint-los de pintades, alhora que es cridaven consignes contra la mili i la PSS.

23.4.88: El mateix dia a Zumàrraga un grup de 40 objectors van recórrer els carrers de la ciutat encartellats. Es van dirigir a l'estació de RENFE on la van enguarrar i es van tallar les vies fins l'aparició de l'Ertantza.

29.4.88: Un grup de 100 objectors convocats per la Plataforma Pro-insubmissió de Barcelona va realitzar una acció a l'estació central de la RENFE (Sants Estació). L'acció va consistir en omplir de pintades tota l'estació, penjar pancartes, repartir octavetes i llegir un manifest denunciant l'actitud de RENFE que acollirà objectors per realitzar la PSS.

L'estació era plena de pasma des d'un bon començament i en un moment de indecisió van detenir a un company i, en intentar impedir que se l'enduguessin, en van agafar un altre. Es va muntar el Cristo a comisaria i als jutjats. L'endemà a les 7 de la tarda els van deixar anar. La RENFE demana "mig quilo" pels danys ocasionats.

6.5.88: A Barcelona va tenir lloc la manifestació convocada per la Plataforma Pro-insubmissió en contra la Llei d'objecció i la PSS. Hi van participar més de 1000 persones en un ambient força animat i sense problemes de cap tipus. El recorregut, sinó recordem malament, cal considerar-lo innèdit: De plaça Universitat a Govern Civil, passant per Via Laietana.

17.5.88: L'Assemblea Antimilitarista del Bages va boicotejar -si més no ho va intentar- un acte d'en Narcís Serra dins de la campanya electoral a Manresa, la qual cosa els va fer mereixedors d'una bona tanda de pals per part del servei d'ordre, com ja és habitual en els actes del PSOE-PSC per aquestes terres. Tot i així els aferrissats antimilitaristes del Bages van estar cridant durant mitja hora en contra del SN i la PSS (Bien!).

22.5.88: Igualada (Anoia). Ens trobàvem en plena lluita per la trona de la "xene". Un grup de MOCOSOS van aprofitar la visita a la vila del "ministre de la guerra", l'amic Serra, per protestar contra la llei d'objecció i la mili. En arribar al recinte on s'havia de celebrar l'acte, van quedar

sorpresos quan ens va ser negada l'entrada (se'ns deu veure la pinta de mocosos), al·legant que no teniem "el carné de r partio", tot i que era un acte públic! Després d'intentar entrar al recinte i essent-nos totalment prohibit vam optar per esperar a fora l'arribada del "ministre". Quan va arribar vam voler acostar-nos a ell, però vam ser aturats contundentment pels abundants gorilles que portava (fins i tot hi havia voluntaris olímpics amb samarra, calça curta i auriculars). Davant els fets, els posteriors insults (que no vam entendre per faltar les dents a més d'un) i amenaces molta gent va optar per fotre el camp. Després d'una llarga i "tensa" espera, i en veure que malgrat ésser quatre gats no marxàvem, se'ns va oferir una "entrevista" amb el "ministre" que vam acceptar. Durant vint minuts va parlar molt, però no va dir res, i va donar a entendre que la seva llei és collonuda, progressista i la més oberta de tot Europa i olé! Ah! i també va tenir "pebrots" de dir-nos que morien més joves amb moto que fent la mili. Així que ja ho sabeu: apa, anem-hi tots que estarem molt més segurs!

31.5.88: Dins el marc del "Dia de les FF.AA.", l'ajuntament de l'Escala va col·laborar amb les Forces Armades tot oferint-se per fer propaganda entre la població de la celebració d'un dia tan senyalat. Donat que l'assistència a la celebració va ser nul·la, els militars van optar per anar a les escoles i fer un reclutament obligatori entre els nens que casualment es trobaven allà i els van traslladar a la base militar per tal que contemplessin amb deteniment l'armament que utilitzen. L'Alternativa Verda va reaccionar amb rapidesa i es va "plantar" davant la base amb una pancarteta i després es van manifestar fins a les portes de l'Ajuntament demanant la seva desmilitarització (eh!).

17.6.88: La coordinadora Mili-kk convoca a Barcelona una cercavila en protesta per les morts en el servei militar. Acompanyats de grallers i de diables arriben fins al Govern militar a on es creuen cartilles.

18.6.88: La Plataforma pro-Insubmissió realitza a Barna una acció contra la incorporació de "colaboradores sociales" (abans objectors, segons el Reglament de la Prestació Social) realitzant la PSS a l'Ajuntament. Arribats a la pq. Sant Jaume es realitza una enganxada de cartells.

ALDARULLS A OSONA

Segons informa EL 9 NOU, les jornades de confraternització entre l'Exèrcit i la ciutadania a Vic van acabar amb incidents. Prop d'un centenar de pacifistes van boicotejar l'homenatge a la bandera i als caiguts que feien els militars. A més, sis joves de l'Assemblea Antimilitarista que s'havien encadenat a l'entrada del recinte van ser violentament separats per grups d'ultradretans i membres de les forces de seguretat de l'Estat.

La presència militar a la comarca de Vic havia estat rebutjada per tot un seguit d'entitats cíviques, partits i sindicats. L'Assemblea Antimilitarista d'Osona, amb el suport de La Crida, el Moviment de Defensa de la Terra, la Lliga Comunista Revolucionària i els Joves independentistes, va emetre un comunicat en el que mostrava la seva preocupació per com s'ordia el fil del militarisme al cor dels més indefensos amb la col·laboració de l'Ajuntament de Vic.

SIS JOVES ENCADENATS

Sis membres de l'Assemblea Antimilitarista d'Osona s'encadenaren a unes tanques que limitaven el recinte on estava acampada la companyia. També als voltants del recinte, prop d'un centenar de persones de diferents entitats i partits van muntar un taulell on s'oferia vi i refrescos per tal de fer un "Brindis per la Pau".

A l'acte castrense va assistir-hi l'alcalde de Vic, Pere Girbau, així com d'altres representants del consistori, del Bisbat, de la policia i la Guàrdia Civil. Presidien l'acte el coronel i el tinent coronel del regiment Arapiles 62, mentre que els pacifistes feien sonar els seus xiulets, els quals no van deixar de sonar fins que va concloure l'homenatge.

INCIDENTS AMB ULTRADRETANS

Un cop acabat l'acte, els pacifistes van ser ruixats amb una mànega per tal que deposessin la seva actitud i deixessin lliure la sortida del recinte. Malgrat tot, els pacifistes van aguantar la regada i van oferir de beure als soldats. El moment de màxima tensió es va produir quan un grup d'ultradretans de l'associació Adelante España va fer servir una furgoneta privada per disuadir els manifestants. Aquest grup i membres de la policia i de la guàrdia civil van desencadenar de manera violenta als pacifistes i aquests van desistir per tal de presentar una denúncia.

Dissabte al matí, alguns dels participants en la protesta van presentar una denúncia davant el jutjat número 1 de Vic. A la denúncia es demana que s'investiguin els fets així com la col·laboració de la policia amb els membres de l'ultradreta.

28.000, 4 de juny de 1982

EL TEMA

EL 9 NOU

Grups pacifistes van boicotejar l'homenatge a la bandera i van increpar l'alcalde per participar-hi

Greus incidents al final dels actes organitzats per l'Exèrcit a Vic

Les jornades de confraternització entre l'Exèrcit i la ciutadania van acabar a Vic amb seriosos incidents d'èndreus a la tarda. Prop d'un centenar de pacifistes van boicotejar l'homenatge a la bandera i als caiguts que feien els militars al seu campament, i van ser regats durant prop d'un quart d'hora quan impedien la sortida dels camions del recinte militar. Sis joves de l'Assemblea Antimilitarista que s'havien encadenat a l'entrada del recinte van ser violentament separats de les cadenes per ultradretans i membres de les forces de seguretat de l'Estat. Els pacifistes van presentar una denúncia al jutjat de Vic, dissabte, per aquesta fets.

MANUEL BONAFACIA

Vic.- Tal com EL 9 NOU ha estat informant els darrers dies, una companyia formada per més de cent homes, procedents del regiment Arapiles 62 de la Seu d'Urgell, va protagonitzar de dimarts a divendres a Vic uns dies de confraternització amb la població amb motiu del "Dia de les Forces Armades", Estacionat a l'Horta de Dalt, els militars van muntar una tarda una exposició al pany de Pep Ventura, de material militar, i diverses demostracions. Graciosament de soca i pinya van ocupar aquest espai, on la qual podien veure i rebre tota mena de material com canons, metralladores, etc., i fins i tot disparar balles de fúscil amb algun d'aquests artilers.

La presència militar ja va causar a principis de la setmana passada la reacció d'una dotzena de partits, entitats, comitès i sindicats de la ciutat, que van exigir Vic de castells denunciats la presència o absència regada, de les Forces Armades a la nostra ciutat. En conseqüència, que van ser regats la setmana passada per carència d'una discreta vigilància a la qual semblava ser que havien tapat algun control a un poble, anomenat un "Brindis per la Pau" i la mateixa tarda que van disparar l'homenatge a la bandera espanyola.

ELS JOVES ENCADENATS A L'ENTRADA DEL RECINT

Antimilitarista d'Osona, s'encadenava a unes tanques que limitaven el recinte on estava acampada la companyia de muntanya. Malgrat aquesta acció, el capità de la companyia va fer desenvolupar amb tota normalitat els actes previstos dins el recinte. A l'ora, no obstant, prop d'un centenar de persones de diferents entitats i partits van muntar un taulell on s'oferia vi i refrescos per tal de fer el "Brindis per la Pau". Els dies de la policia estant van intentar disuadir els que muntaven la parada, dient-los que necessitaven el permís del govern civil, però aquesta no es va fer cas i van desplegar pancartes amb els lemes "Per la Pau, desarmem els seus impostos" i "La pau no es fa amb les armes".

Just abans de començar l'acte castrense va arribar al recinte el tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Vic, i després al Parlament de Catalunya per CUI, Enric Castellnou, que va ser rebut amb insistència, i va haver d'escollir paraules prou gracioses. Quan li van oferir llibres dels que havien repartit, els va dir que ja coneixia els seus plantejaments.

A més de Castellnou, també assistiren a l'acte militar el comandant de policia, el capità de la Guàrdia Civil, els jutges i un representant del Bisbat. El coronel i el tinent coronel del regiment Arapiles 62 presidien l'acte, que així que va començar va disparar una forta pluja de soca als pacifistes, que no van deixar de fer sonar els xiulets fins que l'acte va acabar.

CRITICS CONTRA GIRBAU I "REGADA" ALS PACIFISTES

A dos quarts de vuit, quan l'acte castrense ja s'acabava al final, va arribar l'alcalde de Vic, Pere Girbau, acompanyat del tinent d'alcalde de Cardener i el regidor Antoni Estel, que van ser rebuts amb pancartes pacifistes. Girbau i Estel no van adonar la seva cara de circumstàncies ni quan per fer-los pas, un dels encadenats va ser violentament separat de la tanc a la qual estava agafat. Aquest primer acte de violència va fer augmentar encara les paelles i es van sentir crits de «fura les forces d'opressió».

Antevis dels actes d'homenatge, les autoritats presents van usar a una tenda de campanya on es el coronel va fer un parlament i es va fer un aperitiu. Mentrestant, la protesta pacifista seguia a l'exterior, i els encadenats no semblaven pas que volguessin deixar de la seva postura. Un grup d'ultradretans, amb el suport de l'Associació Adelante España, Josep Anglada, al davant, sempre crits de «Viu Espanya» que eren contestats amb crits de «Pau, Pau». Alguns dels ultradretans fins i tot va amagar als encadenats.

El grup d'ultradretans va començar a cridar que tiraven els encadenats al riu, i els fets es van detenir quan una furgoneta privada es va tirar damunt els manifestants, que van adoptar els soldats, ningú els va fer gaire cas.

El grup d'ultradretans va començar a cridar que tiraven els encadenats al riu, i els fets es van detenir quan una furgoneta privada es va tirar damunt els manifestants, que van adoptar els soldats, ningú els va fer gaire cas.

L'ambient es va anar fent tens fins que alguns vehicles militars van començar a sortir del recinte per anar a carregar el material que venien en exhibició al pany de Pep Ventura. Com que encara hi havia els encadenats i una cinquantena de pacifistes es van anar a carregar les tanques, que van ser rebuts amb el requisitament del capità de la companyia, aquest va ordenar als soldats que començassin una mànega i amb ella un soldat va començar a regar un quart d'hora els manifestants.

Antevis dels actes d'homenatge, les autoritats presents van usar a una tenda de campanya on es el coronel va fer un parlament i es va fer un aperitiu. Mentrestant, la protesta pacifista seguia a l'exterior, i els encadenats no semblaven pas que volguessin deixar de la seva postura. Un grup d'ultradretans, amb el suport de l'Associació Adelante España, Josep Anglada, al davant, sempre crits de «Viu Espanya» que eren contestats amb crits de «Pau, Pau». Alguns dels ultradretans fins i tot va amagar als encadenats.

El grup d'ultradretans va començar a cridar que tiraven els encadenats al riu, i els fets es van detenir quan una furgoneta privada es va tirar damunt els manifestants, que van adoptar els soldats, ningú els va fer gaire cas.

El grup d'ultradretans va començar a cridar que tiraven els encadenats al riu, i els fets es van detenir quan una furgoneta privada es va tirar damunt els manifestants, que van adoptar els soldats, ningú els va fer gaire cas.

El grup d'ultradretans va començar a cridar que tiraven els encadenats al riu, i els fets es van detenir quan una furgoneta privada es va tirar damunt els manifestants, que van adoptar els soldats, ningú els va fer gaire cas.

fusió que va ser aprofitat per agafar una de les tanques i les quals eren encadenats els pacifistes per atorgar-la en direcció al riu. Els ultradretans i alguns dels membres de les forces de seguretat de l'Estat, un guàrdia civil i un policia civil, van alçar el braç i al grup que estava en la ciutadania cap el riu. Més tard, els ultradretans van acabar desfilant amb els seus xiulets i en pocs moments es va anar recuperant la normalitat, ja que un cop desencadenats, els pacifistes van optar per anar a la parada i anar a fer-se revisions mèdiques per presentar una denúncia al jutjat de Vic.

PRESENTEN DENÚNCIA AL JUTJAT DE VIC

Dissabte al matí, un grup de persones que van participar en els actes del dia anterior van presentar una denúncia al jutjat de primera instància i instrucció número 1 de Vic. A la denúncia es demana que s'investiguin els fets i la presència participació de membres dels cosos de seguretat de l'Estat i de membres de l'ultradreta local. A la denúncia s'ajunen certificats mèdics emesos després dels incidents i que els participants van estar al marge quan tot va acabar. Alguns dels participants continuen a disposicions d'ordre.

«Ordeixen el fil del militarisme al cor dels més indefensos»

M. B.

comunistes i a l'acció la Crida a la Solidaritat, el Moviment de Defensa de la Terra, la Lliga Comunista Revolucionària i els Joves Independentistes.

El Partit dels Comunistes de Catalunya (PCC) i els Col·lectius de Joves Comunistes van fer públics aleshores comunicats de rebuig contra la presència de l'Exèrcit a Vic. El PCC d'Osona afirma que els Polítics Nacionals, Polítics Municipals i Guàrdia Civil, reaccionant amb l'Exèrcit, han maltractat, insultat i agredit els pacifistes que protestaven per la presència dels militars a Vic i demanen el seu

agut paper polític que ha fet l'opinió de govern de l'Ajuntament de Vic, en primer lloc permetre la presència militar a la nostra ciutat i en segon lloc, participar activament en actes militars.

A 20Km. de Manresa, en un racó silenciós de la comarca del Bages, iniciarem una experiència -aviat farà dos anys- que nasqué de la interconnexió de tres propostes:

- Acolliment de persones individuals i grups que treballin en qüestions alternatives.
- Centre d'experimentació en el cultiu ecològic de la terra.
- Centre d'estudi i documentació, espai de trobada i diàleg.

La complementació dels tres aspectes fa possible concretar la nostra aportació com una oferta d'espai de comunicació, i de lloc d'estudi d'aquelles problemàtiques que ens afecten. I alhora, és un indret de possibilitat introspectiva per tal que les nostres propostes i actuacions neixin des d'una consciència crítica.

Tot això es duu a terme en una masia tradicional catalana envoltada de bosc (amb capacitat per acollir fins a 100 persones).

ELS TRES AMBITES DEL PROJECTE: ACOLLIMENT DE GRUPS.

Es tracta de fer servir la infraestructura que posseeix "La Plana" per realitzar un servei d'acolliment per grups de treball que necessiten un ambient adequat per elaborar les seves tasques, passar uns dies en un lloc tranquil, ben atès i, alhora, envoltat de caliu humà. Adrecem, aquest servei, sobretot, als grups que treballen en temes com ara: Pau i desarmament, tercer món, ecologia, pedagogia de l'oci, sectors marginals (i marginals), equilibri món rural-món urbà, propostes d'economia alternativa, salut alternativa, treballs terapèutics, treballs corporals, treballs artístics i creatius,...

Hi tenen cabuda tant intensius, com trobades, assemblees, seminaris, etc.

ACOLLIMENT INDIVIDUAL

A la casa es disposa d'habitacions per oferir també aquest servei a aquelles persones que busquen estudiar, reposar, retrobar-se, etc.

AMBIT AGRICOLA

Comptem amb divuit hectàrees de conreu, i ens decantem, constituïts en cooperativa de treball associat, cap a un cultiu experimental: nous sistemes de conreu, agricultura ecològica i biodinàmica, "no-cultiu", etc. Les produccions resultants es comercialitzen per tal de fer mínimament rendible l'explotació experimental.

CENTRE RURAL D'ESTUDI I DOCUMENTACIÓ, ESPAI DE TROBADA I DIALEG.

El plantejament gira entorn del disseny de potenciar el contacte i l'intercanvi d'experiències i coneixements amb tots aquells grups que treballen en línies semblants a la nostra. Estimulem i organitzem jornades, cursets, seminaris, festes, estades diverses i sessions a la Plana: és un lloc de trobada i diàleg, un espai obert a iniciatives de diferents grups que -sovint, el més important és això- puguin donar pas a projectes concrets. De mica en mica anirem constituint una biblioteca rural, on es farà una recopilació de material i documentació referent al món alternatiu en diferents aspectes.

Així doncs, "La Plana" no vol ser altra cosa que un element més d'una àmplia xarxa de col·lectius i moviments socials que pretenen relacionar-se i enriquir-se a partir d'una sèrie d'experiències complementàries.

En aquest sentit, llancem la proposta de les Vacances Verdes: QUE PRETENEM AMB LES VACANCES VERDES? La nostra intenció és oferir i

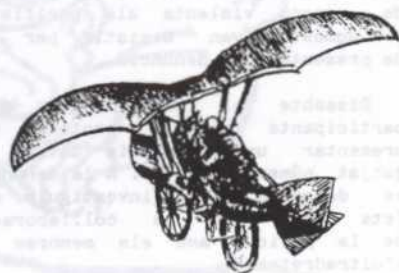
facilitar, alhora, un espai i un temps de trobada i reflexió pausada, comuna i profunda.

Pretenem posar en contacte la diversitat de grups, entitats i persones que treballen en una orientació alternativa a la societat actual, per poder conèixer les diverses concepcions, propostes i actuacions que actualment es duen a terme. Es tracta de possibilitar una comunicació i un diàleg d'interrelació, fecund i obert, sense abandonar la pròpia especificitat.

Desitgem fer real la repetida conveniència de conèixer-nos i de coordinar-nos. Nosaltres hi posem l'olla convocant-vos a tots vosaltres, persones i grups que hi pugueu estar interessats; tot el que s'hi courà val, ben segur, la pena.

En aquesta ocasió no es tracta d'unes jornades feixugues, estrictament de treball, amb un atapeït programa tenyit d'escrupulós rigor. Intentarem conjuminar aquesta cavil·lació multidisciplinària -entorn de la realitat de Catalunya- amb un ritme serà tot potenciant l'aspecte lúdic.

Ara bé, aquestes vacances no s'han d'entendre com un esdeveniment puntual. La nostra proposta vol ser més

aviat l'inici d'aquest tipus d'experiències.

COM S'ESTRUCTUREN AQUESTES VACANCES ?
A grans trets, la planificació seria la següent:

MATI: Totalment lliure. Oferim algun taller divertit i alguna caminada per als qui s'hi apuntin. Disposarem d'una bassa per remullar-nos i, també,

d'aire net, sol, bosc i silenci.

TARDA: Després de la migdiada, cada dia, un dels grups exposarà el seu tarannà, les idees, la tasca que realitza i la voluntat de coordinació amb els altres col·lectius. Entenem que el qui explica la seva proposta, la posa a debat. Així, de retop, s'obrirà el temps de tertúlia creativa, que s'allargarà tant com

convingui.

Durant alguna tarda, a més, convidarem a persones concretes que, amb l'exposició d'algun dels temes que més ens preocupen a tots nosaltres, encetaran un diàleg tant participatiu com sigui possible.

NIT: Havent sopat, com a continuació -si s'escau- dels interessants debats, hi haurà projeccions, a l'aire lliure, de pel·lícules suggerents, concerts, teatre, ball i festa, i també, alguna sessió d'astronomia per acompanyar les impressionants nits d'estiu.

MENJAR: El menjar serà equilibrat, tret d'algunes postres especials. Hi haurà l'opció de menú vegetarià.

DURADA: La durada total serà de nou dies, del 23 al 31 de juliol.

FINANÇAMENT: L'aportació dels participants individuals és de 2.000.- ptes/dia. Totes les persones i grups que hi col·laborin ho faran voluntàriament, sense cap retribució econòmica a canvi; ara: la cooperativa La Plana en cobrirà l'estada i les despeses de desplaçament.

En cas d'impossibilitat econòmica, cal que parreu amb nosaltres.

LA PLANA. APT. 08271 ARTES (Barcelona)
TELEFON 8385203

Fins aviat, Cooperativa La Plana.

debats al casal

Tal vegada algú que llegeixi la crònica serà la primera notícia sobre els tres debats dels dies 20, 24 de maig i 3 de juny. Però per la majoria serà una petita història sobre tres actes que, tot i ser convocats per triplicat (això vol dir que s'ha enviat tres vegades la relació dels actes, els seus participants i els horaris), tan sols varen aprofitar una selecta minoria.

Aprofitar perquè considero, tot i ser part convocant i organitzadora, que tots tres van ser més que interessants. I el qualificatiu de selecta minoria fa referència al fet que no van superar les quaranta persones que hi assistiren... al conjunt dels tres debats (contant-hi els que intervingien, els que moderaven i els que assistien per error).

20 de maig: Desobediència civil amb en Pepe Reina. El cap de setmana anterior quan li vaig entregar el full que anunciava els debats ja es va lamentar del tò "heroic" amb que se'l presentava: primer objector de l'Estat espanyol.

La idea era que ell exposés la seva experiència com un antecedent relativament vàlid de desobediència civil homologable al que serà (o hauria de ser) la insubmissió. No vaig arribar a cronometrar el temps, però no crec que baixés de l'hora que va estar descrivint, sense parar, tot el procés que el decidí a negar-se a fer la mili i que acabà amb tres anys i dos mesos de privació de llibertat entre la presó i el batalló disciplinari del Sahara.

Del conjunt de l'exposició personalment destaco dos elements:

- El període de cinc anys abans de fer efectiva la seva negativa, dividit en dos períodes: Un primer de meditació sobre el fet de l'objecció els anys 1967 i 1968 a València i a la Comunitat de l'Àrcs. I finalment, un cop presa la decisió, gairebé tres anys de preparació fins que el gener de 1971 es nega al servei militar. Preparació que ell la diferenciava en dos aspectes: la individual i la col·lectiva amb els grups de suport. No entraré ara en detall amb tot el rosari de situacions i anècdotes que emplenaria tot un MOCADOR. Tan sols un fet que defineix el nivell de preparació: en Pepe es va presentar voluntàriament a la Caserna a on representa que s'havia d'incorporar.

- L'altre element que volia destacar es constatar que, tot i els més de vint anys de rebel·lió que porta a coll, es manté com ja voldríem molts de nosaltres. Fins el punt d'afirmar: "dos anys a la presó es poden aguantar perfectament si hi ha un mínim de preparació". Això dit per una persona que n'ha passat més de tres durant el franquisme...

25 de maig: Els antimilitaristes vistos pels militars amb en Josep Delàs. El principal objectiu del debat que era realitzar una visió de l'antimilitarisme des dels militars es va enllestir de pressa. El pas del temps no es pot considerar que hagi aportat moltes innovacions en la manera de concebre els antimilitaristes des de dins les casernes: o bé ens consideren un muntatge d'esquerres (allò de l'or de Moscú); o que som un moviment idealista (una variant dels Testimonis); o bé som uns aprofitats de la situació legal.

Com ja es podia preveure a la fi vam acabar parlant dels mateixos militars que en Delàs va dividir en diversos grups:

- Provenients de la guerra civil: "burros" (sic) sense estudis. Gent poc disciplinada. Actualment accepten la legalitat sense entendre-la.

- Provenients del període de l'ajut americà (1958 - 1970). Molt influïts pels elements ideològics.

- Provenients de la primera meitat

dels setanta. No estan pressionats per la ideologia. Surgeix gent molt crítica, provinents principalment de sectors de l'església.

- Provenients de la segona meitat dels setanta fins el cop de Tejero. Gent molt pressionada ideològicament i amb molta disciplina. Surt una gent jove i dura amb un gran rentat de cervell.

- Provenients de l'època posterior de Tejero i amb l'arribada del PSOE al poder. És un grup plenament professionalitzat, contraposat al sector més ideològic. No té valors, és una gent insegura. Molts al cap de dos o tres anys abandona.

Al mateix temps constata que socialment l'origen dels militars ha anat canviant des d'un primer moment on gairebé tots provenien de famílies militars, i per tant carregats de contingut ideològic, fins avui on primer els criteris professionals.

Per acabar es va fer un comentari sobre els militars "progres", tipus Piris (del que reproduïm un article en aquest MOCADOR). Tal com podíem suposar la seva posició dins de l'exèrcit, tant aquí com arreu del món occidental, és totalment minoritària i simbòlica. El que no vol dir que com a testimoni tinguin el seu pes... testimonial.

3 de juny: Reclutes voluntaris i insubmissos amb en Miquel Vila (Ajuntament de Barcelona), Jaume Sobrevalls (Associació Enllac) i Xavier Mateu (MOC). Tal vegada va ser el debat que com a tal va donar més de si, amb l'aportació de diversos punts de vista al voltant del tema del voluntari. L'Ajuntament, que va anunciar que tenia un projecte per acollir una seixantena d'objectors en PSS, va voler deixar clar que aquesta proposta anava deslligada del Pla de voluntariat i d'algunes actuacions que actualment són cobertes d'una manera assalariada com a serveis realitzats pel mateix Ajuntament o en delegació (per exemple els Casals de Joves). Aquesta diferenciació, però, crec que puc afirmar que no va ser molt afortunada vista la reacció del personal assistent que ho qüestionava.

En l'aspecte terminològic de voluntariat es va fer una diferenciació molt clarificadora: el que es va anomenar voluntariat de servei i el de participació o col·laboració. En el primer hi trobaríem totes aquelles activitats realitzades d'una manera voluntària i que relaciona persones o nivells diferenciats: un que serveix i que es situa en un pla superior i el que es servit, com a beneficiat, en un pla inferior. Seria el tipus de voluntariat de Creu Roja o de Caritas. Aquest voluntariat es dedica

principalment a tancar forats i cobrir necessitats que la mateixa societat és incapaç de cobrir d'una manera assalariada. És, per tant, una activitat que reforça l'"status quo".

En contrapartida tenim el voluntariat de participació o col·laboració a on les persones coope- ren a un mateix nivell i a on principalment l'activitat qüestiona la situació i, fins i tot, arriba a revoltar-se contra ella. La major part de les vegades són activitats encara no integrades socialment i per tant d'un caire rebel. Voldria destacar que l'expressió rebel·lió no s'ha d'entendre tan sols en el sentit limitat de sortir al carrer a cardar "canya". Associacions no estrictament polítiques, sinó de tipus cultural estrictament cultural, per exemple, estan realitzant una feina que coincideix en aquesta línia.

D'altra banda es constata que la primera activitat de serveis de la que parlàvem cada cop més hi ha una tendència a assalariar-la, ço és, a crear-hi llocs de treball. Històricament la sanitat seria el primer exemple. I ara ens trobem que els objectors, precisament, s'introdueixen en aquest camp. Per tant, aquesta tendència d'anar afegint cada cop més personal assalariat en serveis coberts fins ara voluntàriament quedarà aturada amb la intrusió dels objectors en PSS. Evidentment, no cobriran llocs de treball, perquè aquest encara no s'han creat.

Finalment, pretendre que els objectors en PSS s'incorporin en l'àmbit que definim com voluntariat de cooperació i que qüestiona l'"status quo" (els famosos "serveis civils alternatius") és, en un moment de déficit de serveis, fer volar coloms.

L'Estat, en països a on el nivell de serveis són coberts d'una manera satisfactòria i la xifra d'objectors és elevada es pot permetre el luxe de PSS en àmbits "alternatius" (veure crònica d'Alemanya Federal). Però en els nivells en que ens movem ara i aquí... Tan sols cal repassar quins són els projectes de PSS que fins ara s'han presentat. Evidentment això no contradiu que hi hagi alguna experiència puntual per fer més presentable la llei actual i per integrar els "colaboradors socials" més crítics.

El debat va acabar amb una inevitable crítica a l'Ajuntament per la seva actitud davant la posada en marxa de les PSS i per l'oferta de llocs pels objectors. Però la cosa no va donar gaire més de si.

Gustinet.

Una forma no agresiva de concebir la seguridad

ALBERTO PIRIS *

La tendencia mayoritaria que, sin mucho esfuerzo de análisis, se observa hoy en los países que dirigen, en ambos campos enfrentados, la actividad política del planeta, se resume en acumular más y mejores medios de destrucción, nucleares o no nucleares, y desplegarlos sobre la tierra, en la superficie y en el fondo de los océanos, en la atmósfera y hasta en el espacio exterior, listos en cualquier momento para liberar sus enormes potencialidades de aniquilación y muerte, y constantemente perfeccionados con los últimos inventos de la tecnología. Los intentos de controlar, limitar o, incluso, reducir en algunos ámbitos concretos el arsenal militar, no invalidan este planteamiento, pues, por lo general, la reducción de algunas armas suele enseguida ser compensada con las mejoras, cuantitativas o cualitativas, de otras.

De este modo, se argumenta, es como se *disuade* al enemigo y se mantiene la paz. Esta tendencia, que apesadumbradamente podríamos denominar *clásica*, por lo que ya tiene de habitual, es la que se exporta cada vez que se vende armamento a los países subordinados, se les envían instructores que les ayuden a manejarlo o consejeros militares que asesoren sobre el modo en que los pueblos han de defenderse, con lo que se mediatiza, cada vez más, la ya menguada soberanía de los países secundarios en un aspecto tan esencial como el de su propia defensa.

Los hombres y mujeres que aún son capaces de medir ciertas decisiones políticas con patrones que no rehúyen la valoración ética, ven consternados que para salir del círculo de la subordinación creciente que produce el denominado *orden militar internacional*, donde unos mandan y otros obedecen, haya que fomentar e intensificar la propia producción de material bélico y su consiguiente exportación a otros países, reforzando con ello a escala

global la dinámica armamentista e incrementando apenas, o nada, la propia seguridad.

Al aplicar este mecanismo, por el que unos países buscan producir seguridad mediante la acumulación de armamento ofensivo, se olvida, a veces, que es imposible obtener la propia seguridad absoluta si, para ello, se generan en los demás países altas dosis de inseguridad.

Es, por tanto, necesario invertir la *tendencia* y buscar la seguridad por medios que no contribuyan a deteriorar el espacio internacional en el que se valora la seguridad de cada país. Esto es lo que, en suma, se pretende con las denominadas *defensas alternativas*.

Para no generar inseguridad en los demás, cualquier sistema de defensa debe ser, en primer lugar, *no agresivo* y *no provocativo*, es decir, puramente defensivo. No necesita un arma que le permita, por ejemplo, destruir la capital del previsible enemigo, sino el arma que le asegure que aquél no destruirá la propia. No se requiere una flota que facilite *proyectar el poder* propio hacia otros países o regiones, sino una que proteja las propias costas de una agresión exterior o mantenga abiertas sus líneas esenciales de comunicaciones marítimas. (A este respecto, cabe decir, aunque esto no llevaría a terrenos ajenos al de este artículo, que mientras se consideren esenciales todas las vías de navegación que permiten a un puñado de países explotar en su beneficio las riquezas de todo el globo, es muy difícil admitir que,

Si se aspira a mayores cotas de paz, justicia y libertad, debe invertirse la actual tendencia a acumular armas ofensivas cada vez más letales

para tales países, las defensas alternativas lleguen siquiera a ser una minoritaria *tendencia*).

Además de las condiciones antes expresadas, un sistema alternativo de defensa debe ser capaz de defender con eficacia, cosa obvia. Aquí, la moderna tecnología se pone de parte de los defensores, pues las armas defensivas se encuentran, en general, en un estadio de desarrollo más avanzado que las ofensivas, y son, además, considerablemente menos costosas, lo que las hace doblemente ventajosas para los países de economía modesta. (No ignoro que la diferencia entre arma *ofensiva* y *defensiva* no es fácil de establecer; pero no por ello este concepto deja de ser útil; un carro de combate puede ser arma ofensiva —al invadir el territorio enemigo— o defensiva —cuando realiza un contraataque para rechazar una invasión—, pero un arma contracarro es siempre un arma defensiva; algo parecido podría decirse de las armas antiaéreas). Por el precio de un moderno avión de combate puede adquirirse más de un centenar de eficaces sistemas de defensa anti-aérea para baja cota, y la proporción resulta todavía más espectacular si, por ejemplo, se compara el precio de un sistema de misil antibuque —instalado en una pequeña patrullera— con el de un costoso portaaviones de ataque, donde la proporción alcanza ya índices de varios millares.

Pero todo tiene un coste social, y un sistema alternativo de defensa suele trocar

los medios militares ofensivos por una mayor participación de la población, en cuya voluntad ha de basarse toda capacidad defensiva. He oído decir, quizá exageradamente, en círculos de la Alianza Atlántica, que si cada familia alemana dispusiese de un barato lanzador portátil de misiles contracarro, y hubiese en ella una persona preparada y decidida a utilizarlo, la OTAN podría ignorar la enorme amenaza que en sus planeamientos defensivos le suponen las formaciones acorazadas soviéticas. (También aquí podría discutirse, pero no entra en el ámbito de este trabajo, dónde están realmente las amenazas de los pueblos y cómo cada grupo social llega a percibirlos, hasta el punto de que para establecer un sistema alternativo de defensa se requiere estar más de acuerdo en relación a quién es el enemigo que en los sistemas clásicos. También, por supuesto, hay que estar muy de acuerdo en qué es lo que se quiere defender, pero tratar este interesante asunto nos exigiría dedicar a él quizás un número entero de esta revista).

Para concluir, y a modo de resumen, quisiera dejar claramente expresada la idea de que, si se aspira a que en un futuro alcance la humanidad mayores cotas de paz, justicia y libertad, la actual *tendencia de la defensa* a acumular incesantemente armas ofensivas cada vez más letales habrá de invertirse hacia otros procedimientos de defensa basados en medios preferentemente defensivos, no aptos para generar inseguridad en los demás y apoyados en la motivación espontánea y profunda del pueblo que haya de utilizarlos, para defender lo que considera esencial de su modo de vida contra el enemigo que pretenda arrebatárselo. No es otra la esencia última de la defensa, de toda defensa.

* Alberto Piris, coronel de Artillería, diplomado de Estado Mayor. Contacto: (91) 441 75 00

Juguem Net

Al darrer número del Mocador, un article d'en Gustinet valorava l'estratègia del PSOE per fer aplicable la Llei d'Objecció. Dins dels diversos recursos per aconseguir aquesta fita tan tocata d'or (legals, amb l'amnistia als jaios; polítics, amb el control de les entitats on es faran els serveis civils) sobresortia la utilització dels mateixos objectors. Aquesta anàlisi es fonamentava amb la suposada coincidència entre els discursos dels "serveicivileros" i els diferents braços del partit socialista. Tots confluen, segons aquesta opinió, en valorar el principal conflicte dins de l'objecció en les postures d'insubmissió. També segons l'article: "potenciar iniciatives com les de l'AOC que tendeixen a legitimar la situació actual..." i "...el partit s'ha prèsseriosament el tema. I no repara en instrumentalitzar entitats i associacions de tota mena, fins i tot, d'objectors". Això és anar més lluny de les discrepàncies entre els diferents grups d'objectors per passar al terreny de la desqualificació i caure en la simplificació de bons i dolents.

L'AOC no té cap interès en legitimar la situació actual. Ben al contrari, l'objectiu final que tenim, com a pacifistes, és la desaparició de l'exèrcit, de la violència organitzada i de les instàncies que fan possible les situacions injustes. Per aconseguir aquestes fites, la gent no violenta hem de treballar per a fer alternatives socials. El refús, la negació és necessària per saber allò que no volem. Els objectors de l'AOC tenim clar que s'ha d'abolir la conscripció. Ara bé, una societat alternativa, un canvi de mentalitat de la gent sobre el militarisme i totes les causes de la violència estructural no s'aconseguirà solament des d'aquest dir "no". Cal una mica de "pedagogia social" i no considerar els objectors com el melic de la situació i com la minoria "il·luminada" que solucionarà el problema del militarisme. L'Objecció de Consciència és un fenomen molt minoritari, i cal treballar per tal que ho deixi de ser. A l'Estat espanyol un 2'5% de la gent cridada a "servir a la patria", i a la resta d'Europa poca cosa més. Dins d'aquesta

minoria de ciutadans que rebutgem l'obligació militar, una altra minoria es nega a qualsevol tipus de servei: és insubmissa. Aquestes persones han de tenir tot el respecte dels objectors en general, i des de l'AOC mai hem dit que hi estiguem en contra. Encara més, els objectors de l'AOC utilitzarem la insubmissió per anar contra les Prestacions governamentals i qüestionarem mitjançant la Desobediència Civil la durada del servei civil. El nostre objectiu és molt concret: aconseguir Serveis Civils Alternatius que suposin una tasca per la Pau, la Cultura i l'Ecologia.

La nostra queixa com a grup d'objectors és que es vulgui fer equivaler objecció amb la insubmissió. Això, companys, no és veritat! La realitat comprèn una pluralitat d'opcions. I els objectors hem de fer servir un criteri clar: el respecte per la consciència de cadascú. Acceptar cada forma de compromís personal i, juntament amb això, acceptar els diferents compromisos col·lectius, és a dir, els diferents grups d'objecció.

El "oro del PSOE" no arriba a l'AOC. Som una associació independent, aconfessional i apartidista. Les Assemblees de l'AOC fixen les nostres línies de treball que es podrien sintetitzar en: fomentar l'Objecció de Consciència per estendre-la el màxim possible per tota la societat, aconseguir una bona Llei d'Objecció, treballar per a fer alternatives no violentes, promoure Serveis Civils Alternatius. Per aconseguir aquests objectius utilitzarem tots els mitjans legals i la Desobediència Civil quan calgui.

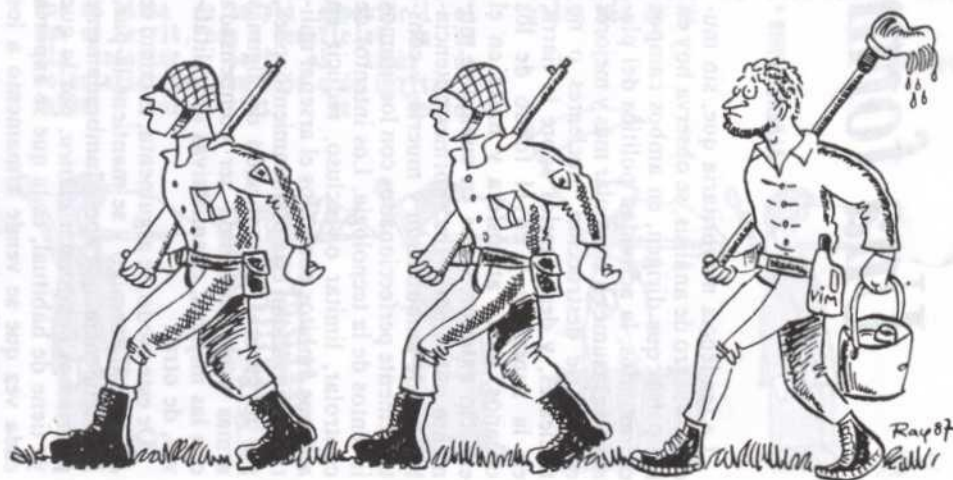
Una reflexió final sobre "l'estil": l'article que ens ocupa "Joc brut", s'acompanya amb el dibuix d'un uniformat apuntant al lector amb una

pistola. Res és innocent, i aquesta imatge "valia més que mil paraules". Amb tot el que es podia deduir de l'article, els objectors de l'AOC ens situaven amb el bàndol dels de les pistoles. Sense comentaris.

Caldria que tots els objectors anéssim cap a una estètica no violenta, que evitéssim utilitzar el mateix llenguatge violent del poder. També el substantiu "serveicivileros" té fortes connotacions pejoratives. Per què s'ha d'agredir a companys objectors amb un qualificatiu negatiu. La majoria d'objectors europeus fan serveis civils, hi ha també objectors insubmissos: ambdues posicions són força respectables. A França els nostres companys del MOC han trigat gairebé vint anys a aconseguir "Serveis Civils Alternatius" patint repressions molt fortes. Evidentment la llei francesa és dolenta i penalitza amb una durada molt discriminatòria, dos anys. Ara bé, no podem infravalorar el que s'ha aconseguit: l'objector pot triar l'associació i l'àmbit on ha de fer el servei civil. Altres companys francesos han optat per la insubmissió han hagut d'anar a la presó, cada cop menys temps, però l'Estat i la conscripció han quedat ben establerts. Per tant, una reflexió estratègica: la insubmissió no és la "panacea universal" de l'antimilitarisme. És senzillament un instrument més dels objectors, amb resultats no gaire brillants i amb una contrapartida de repressió que no s'ha de considerar a la lleugera.

Una altra vegada les informacions de premsa s'haurien de contrastar amb el parer dels implicats, en aquest cas un grup de companys objectors.

JAUME de l'Associació d'Objectors de Consciència.

Full de vinculació

Un dels primers objectius que ens hem marcat al confeccionar i fer-vos arribar el MOCADOR és que pogueu estar al corrent del que fem i desfem la gent del MOC i de la situació de l'objectió i l'antimilitarisme en general. Però també una altra funció és la de que vosaltres pogueu participar-hi de la manera més intensa, implicant-vos en el treball. Per això us fem arribar les adreces dels diversos grups de comarques i us demanem que contesteu una sèrie de qüestions que ja us varem plantejar en el primer número i que, transformades, us plantejem de nou en aquest.

Però un altre element important és l'ajut econòmic. Amb el MOCADOR no pensem salvar l'economia del MOC, però un dels objectius mínims és que sigui autosuficient. Si cada una de les persones a les que arriba el butlletí ens fes arribar ni que fossin vint misèrables duros mensuals us podem assegurar que no patiríem tant.

Així, doncs, anem als que us arriba el MOCADOR per primer cop que ens feu arribar aquesta butlleta de vinculació per poder-lo seguir rebent. Als que us heu vinculat, però no col·laboreu econòmicament, us anem a fer un petit esforç i a amollar calé. Finalment recordar als que us vau comprometre a cotitzar a través del Casal o del compte corrent a fer-ho efectivament.

Per animar-vos a invertir en aquesta "empresa" a partir d'ara oferirem una sèrie de serveis: descomptes en la subscripció d'altres revistes com la "Puça i el General" o "En Pie de Paz", que poden arribar al 25%; descomptes de fins un 25% en llibres; ajuts en la matriculació a cursos o seminaris com els que organitzen el CIDOB (Centre d'Informació i Documentació Internacional de Barcelona) o la Universitat per la Pau al llarg de l'estiu; us arribarà gratuïtament els diversos monogràfics que en aquests moments ja s'estan treballant (Manual d'acció directa, Dossier sobre la insubmissió a Europa...) i altres possibilitats que s'estan començant a gestar (Confecció d'un Fons de Documentació). Tot això i propostes que vosaltres mateixos ens podeu presentar a canvi d'una vinculació econòmica que no sigui inferior a les mil pessetes cada trimestre. Tan sols és necessari que en la butlleta de col·laboració econòmica afegiu, en l'apartat d'"Observacions" allò que us interessi.

I, a un altre nivell, us volem engrescar a tots plegats per que ens feu arribar notícies per publicar, amb la qual cosa ens estalviareu molta feina a la redacció.

MERCÈS I PETONS

Comissió d'Hisenda i Altes Finances.

DADES PERSONALS:

nom i cognoms:
 adreça: carrer n.
 població: barri i Dte. postal
 comarca tfn.
 data de naixement

"SITUACIO MILITAR": ☐ Exempt/a
☐ No allistat o allistat sense declarar-se objector
☐ Declarat objector: ☐ a la reserva
☐ pendent de la PSS

PARTICIPACIO EN EL MOC: ☐ Econòmicament (ompleu la butlleta)
☐ Activament. (subratlla els àmbits que més t'interessin)
 -Treball de comarca, local o barri. -Difusió de l'objectió
 -Objectió fiscal. -Insubmissió. -Anti-mili (MiliKK). -Publicacions (Mocador). -
 Antimilitarisme. -Accions. -Jurídica. -Dona i antimilitarisme. -Altres:

DADES PROFESSIONALS. Tot allò que saps fer o domines i pot ser d'utilitat pel MOC: idiomes, dret, informàtica, música, dibuix o disseny, fusteria, disposar de furgoneta o avió, contactes interessants (amb el SIM o el Mossad), alpinisme, cuina., etc.....

OBSERVACIONS:

BUTLLETA DE COL·LABORACIO ECONOMICA.

Voldria aportar la quota de ptes. cada

- ☐ TRIMESTRE
☐ SEMESTRE
☐ ANY

per mitjà de ☐ domiciliació bancària
☐ en efectiu al Casal (de 6 a 9 del vespre) a amb taló
☐ ingrés al compte corrent 939-14 de l'Agència 546 de "La Caixa"
 (feu-nos arribar una còpia del resguard)

Per domiciliació bancària:

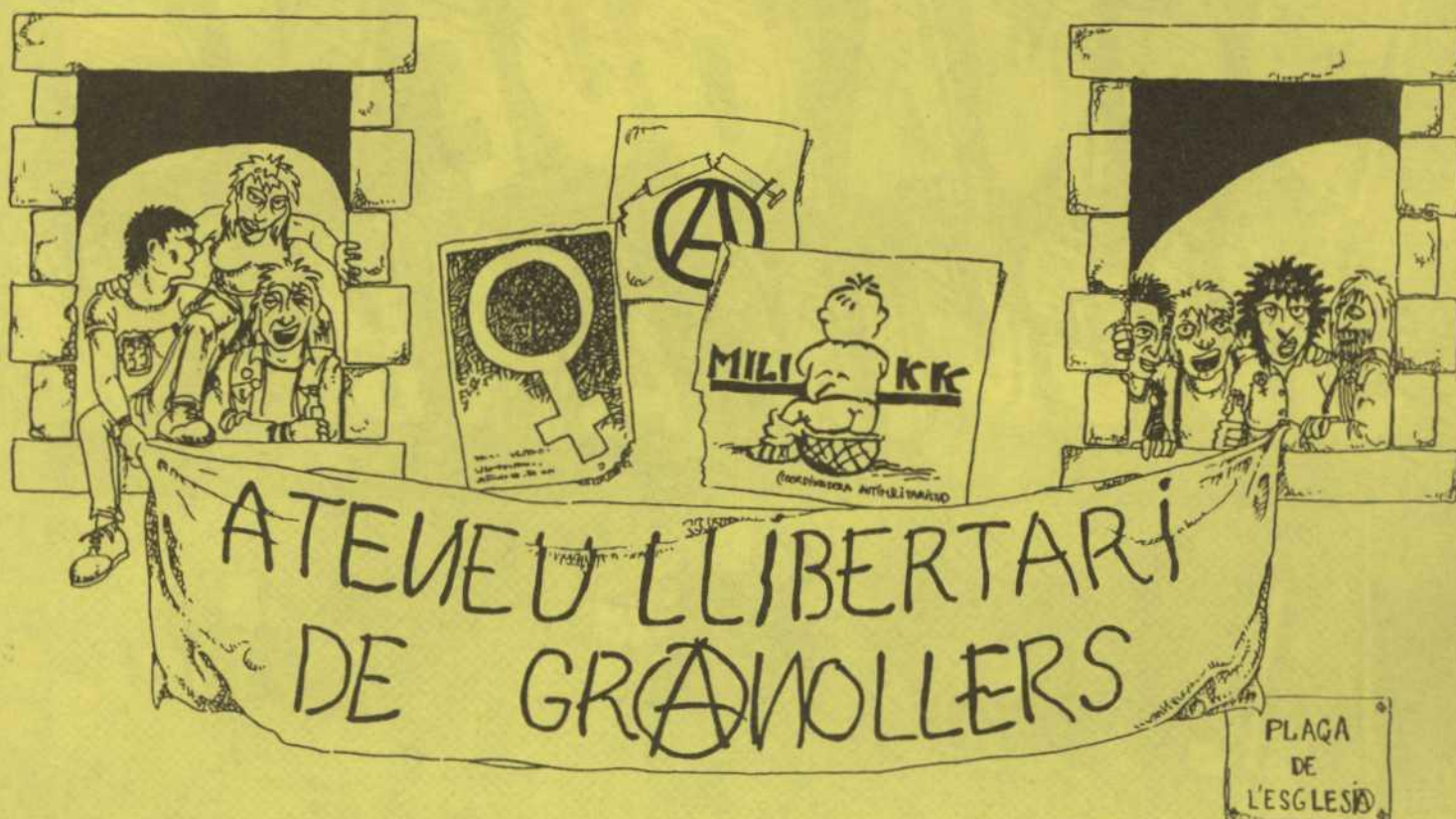
Banc Agència
 Caixa
 Població Compte corrent Núm.
 Llibreta d'estalvi

Banc o Caixa domiciliat al carrer núm.
 de Dte. postal
 Jo (Nom i cognoms)
 domiciliat al c/pç núm.
 de autoritzo al pagament dels rebuts que al meu nom
 presentarà el MOC - Casal de la Pau.

....., a de de 19.....

(signatura)

Observacions:

9

Aquest mes de maig passat es va inaugurar a Granollers l'Ateneu llibertari. La concepció d'aquest Ateneu no creieu que ha estat espontània sinó fruit d'un treball, potser inconscient o involuntari, que es va iniciar fa quatre anys davant la necessitat d'organitzar el MOC i el treball antimilitarista a la nostra comarca, necessitat augmentada per l'aprobació "en Cortes" de la Llei d'objecció. Es llavors quan gent de diversos pobles del Vallès decideixen organitzar-se i fer un ampli treball d'informació i de difusió del que és l'objecció de consciència. A partir d'aquest treball és quan al Vallès, al voltant del MOC, es va creant un col·lectiu més ampli i heterogeni amb ganes de treballar contra el militarisme, l'autoritarisme, el masclisme i en definitiva tots els -ismes que volgüem; però amb la intenció de donar una empena a aquest Vallès Oriental mort i mancat d'iniciatives populars per fer-lo més crític, marxós i facilitar tots els mitjans possibles per canalitzar unes inquietuds que les podríem resumir en una sola paraula que ha de començar a ser punta de lluita, la INSUBMISSIÓ. I quan diem insubmissió no la cenyim tan sols a la Prestació Social Substitutòria (succedani del servei militar) sinó insubmissió també en el treball, en l'oci, a tot arreu a on se ns intenta marcar unes pautes no precisament llibertàries. I és en aquest punt diguem-ne de consciència col·lectiva que aquest nucli de gent inquieta es comença a moure per a trobar una sortida a totes aquestes inquietuds.

La col·laboració del sindicat CNT-AIT ha estat vital per aconseguir

fer realitat l'espai de l'Ateneu, ja que nosaltres de bon principi, davant la manca de possibilitats econòmiques, i també com a via reivindicativa ens havíem plantejat l'ocupació. Però això de ben segur que hagués endarrerit molt les coses. És per aquesta raó que vam trobar perfecte que el sindicat, sense cap tipus d'imposició, ens facilités un local que pogués tenir les condicions necessàries per a fer d'un pis un Ateneu llibertari. I ara és quan després de força temps hem de fer que aquest pis-local es converteixi en allò que el col·lectiu després de quatre anys, inconscientment o no, ens ha portat a treballar i a assumir-ho (totalment). Ara ve el problema: com fer que la gent que es pot sentir identificada sigui per estètica o bé per ideologia, l'assumeixi com a seu?

Aquí hi ha la veritable incògnita del futur d'aquest Ateneu. Un Ateneu amb un seguit de connotacions pròpies que les podríem analitzar:

1.- Sorgeix en una comarca on no hi ha una trajectòria llibertària definida, en una població fortament conservadora i botiguera com Granollers, on és molt difícil que el poble que envolta l'Ateneu l'assumeixi. I fins i tot és molt difícil que la gent jove de Granollers i de la comarca l'entengui i es posi a currar-se històries.

2.- La comarca del Vallès Oriental està fortament marcada per una manca de sortides per als joves, tant en el treball com en l'oci i la cultura. A no ser que s'enfilin pels camins d'una estètica determinada, que no cal explicar, però que porta a una violència fortament acumulada que pot explotar en qualsevol circumstància o lloc del qual que l'Ateneu no en queda salvat.

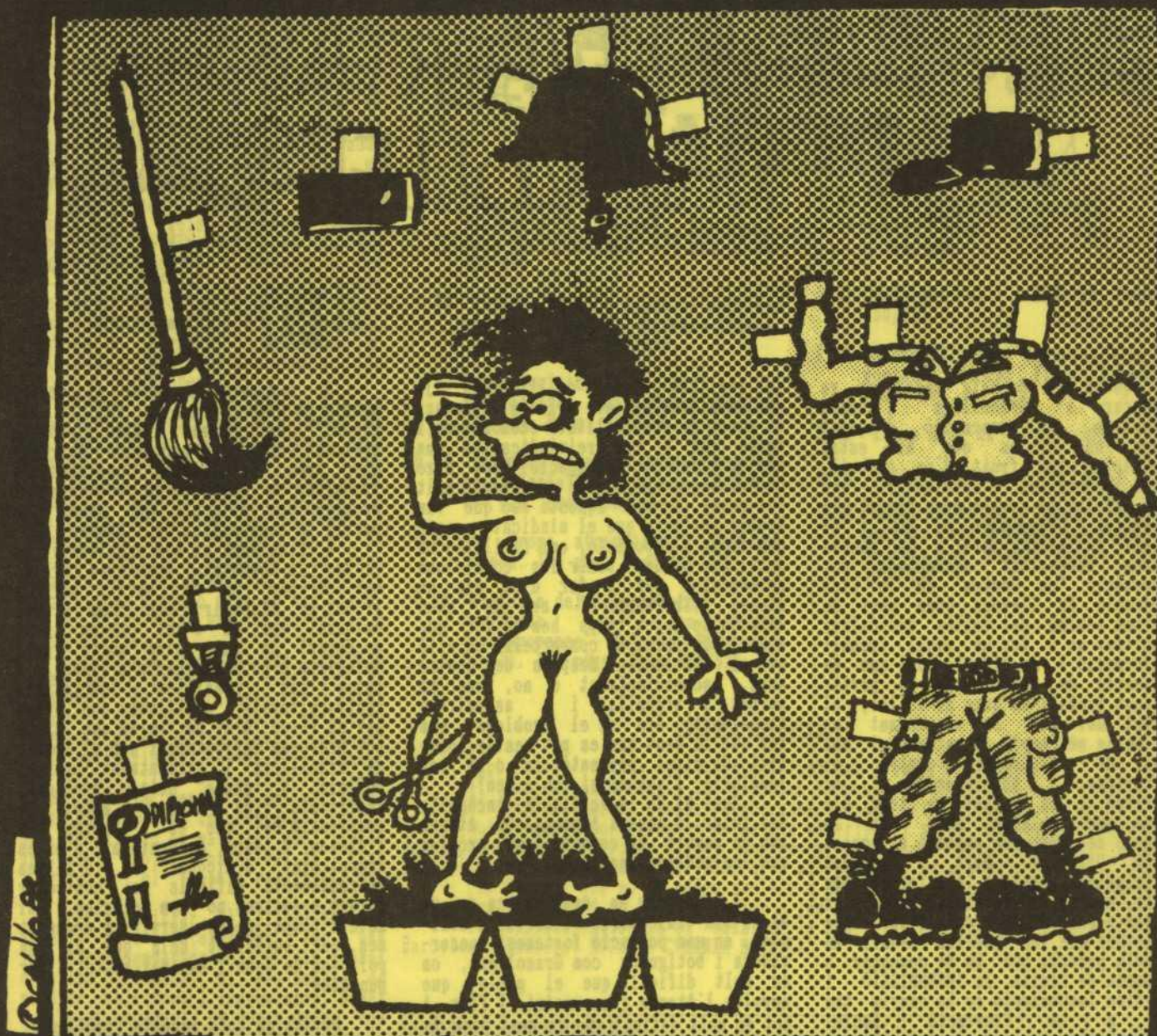
3.- L'Ateneu es troba al centre mateix de Granollers i la "Policia Nacional" és davant. Això provoca seriosos problemes per culpa de gent que pren iniciatives particulars traduïdes en borratxeres nocturnes i provocacions estèrils que posen en perill la continuïtat de l'Ateneu.

4.- Finalment el més problemàtic és el Bar ja esmentat. Nosaltres creiem que el bar ha de servir per a trobar-se, discutir, etc., com a fet cultural que és i el creiem molt necessari ja que sinó molta gent defugiria o no s'arribaria a vincular a totes les possibles iniciatives contraculturals i polítiques que veiem per un futur. Ara bé, veiem que també pot provocar enfrontament amb el poble de Granollers i evidentment amb la policia a causa dels problemes analitzats fins ara de manca de comprensió del que és i pretén ser l'Ateneu. I també, evidentment, d'excés incontrolat d'alcohol, i d'altres enfrontaments difícils de controlar perquè nosaltres no som policies i al mateix temps poden servir d'argument més que suficient dels qui si són policies de debò i engegar-ho tot a fer punyetes.

Davant de tots aquests problemes, que ben segur que no són ni seran els únics, us informem que estem disposats a tirar endavant aquest Ateneu i al mateix temps us oferim la nostra col·laboració en tot el que sigui possible, de la mateixa manera que estem segurs de rebre tot el vostre suport.

Ateneu Llibertari de Granollers
Plaça de l'Església, 9, 3r., 2a
Granollers (Vallès Oriental)
Apartat de Correus, 30

DONA QUE NO JUGUIN AMB TU

NO Δ LA
INCORPORACIÓ Δ
DE LA DONA Δ
LES FF.MM.SS

L'eix Violeta

